

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Ribe Katedralskole 1998

*Ribe Katedralskole er landets ældste gymnasieskole.
Dens officielle fødselsdag er 13. juni 1145, hvor
skolen overdrages til Ribe Domkirkes administration.*

Indhold

Forord	3
Kalender	4
Translokation	6
Nyt og gammelt i sangsalen	15
To fag	22
“Næste år i Jerusalem”	24
Traditionen - den strik	27
Korsangens velsignelser	30
Informationsmotorvejen	32
3. g i Rom	34
Fællesarrangementer	37
Gymnasiets opbygning	39
Julelegater 1997	43
Sommerlegater 1998	44
Studenter 1998	47
Ripensersamfundet	48
Skolens ansatte	49
Bestyrelsen ved Ribe Katedralskole	57
Personalia	58
Råd og udvalg	59
Redaktion	61

Ribe Katedralskole

Puggårdsgade 22

6760 Ribe

Tlf. kontor: 75 42 02 66
Telefax: 75 41 05 66
Lærerværelse: 75 42 00 35
Elever: 75 41 15 85
Sportshal: 75 41 14 31
Kontoret har åbent hverdage 8.00 - 15.00

Hjemmeside: www.ribekatedralskole.dk
E-mail: rk@ribekatedralskole.dk
Rektor: Bent Karsdal
Ledende inspektor: Annette Vind
Øvrige inspektorer: Birgit Bro
Søren Hansen
Sekretærer: Mette M. Sørensen
Jonna Bloch
Studievejledere: Elisabeth Abrahamsen,
Jacob Bastholm,
Jørgen Baungaard Hansen
Bibliotekar: Lars Ilsøe
Pedel: Henning Skov Nielsen

Skolen har 447 elever: 82 matematiske og 65 sproglige i 1.g, 96 matematiske og 63 sproglige i 2.g, 74 matematiske og 67 sproglige i 3.g. Skolen har 51 lærere.

Målsætninger for Ribe Katedralskole

Ribe Katedralskole har til opgave inden for de af Undervisningsministeriet og Ribe Amtsråd fastsatte rammer at give en undervisning som er almindennende, og som sikrer det nødvendige grundlag for videregående studier.

Det er skolens mål at give eleverne de bedste muligheder for at opnå faglig indsigt, alsidige færdigheder og personlig udvikling.

Ribe Katedralskole vil både værne om sin historie og sine traditioner og lægge vægt på udvikling og fornyelse. Skolen har særlige opgaver som kulturinstitution i Ribe.

Skolen lægger derfor vægt på at

- samarbejde med folkeskolene
- have bredde i fagudbud
- have et højt fagligt niveau i undervisningen
- tage hensyn til den enkelte elev
- have kontakt til forældre kredsen
- være i samspil med omverdenen også internationalt
- vedligeholdelse og forny traditioner
- åbne skolen over for by og opland.

Ribe Katedralskoles årsskrift fortæller om årets begivenheder og belyser træk af skolens historie i et lidt bredere perspektiv. Nogle begivenheder har spillet en stor rolle på skolen.

Det er for eksempel 3. g.ernes studierejse til Rom og skolekomedien. De har derfor fået en særlig omtale i årsskriftet. Det gælder også skolens edb-aktiviteter.

Ribe Katedralskole har fået sin hjemmeside på internettet, og der er nu adgang fra alle klasselokaler til internettet.

Årsskriftet indeholder også temaer, der tager udgangspunkt i skolens traditioner. Det gælder artiklerne om korkoncerterne og restaureringen af sangsalen. Årsskriftet rummer derimod ikke mange praktiske oplysninger. De samles i et særligt hæfte "Velkommen til Ribe Katedralskole", der sendes til alle nye elever.

Jeg håber, at årsskriftet vil være til glæde for elever og forældre og alle med interesse for Ribe Katedralskole.

Ribe, november 1998

Bent Karsdal, rektor

Nils Malmros signerer.

Skolegården 1. maj 1998.

Kalender 1998

Januar

- 6-8. Forældrekonsultationer for 1.g
- 12. Forældrekonsultation for 2.g og 3.g
- 15. Fællesarrangement med Maria Lexa, en dramatisering af Odysseen
- 22. Heimdal
- 23. Orienteringsdag for kommende elever

Februar

- 3. Fællesarrangement med Nils Malmros om "Barbara"
- 3. Orienteringsaften for kommende 1.g
- 7.-15. Vinterferie
- 18. Forældremøde om valgfag
- 20. Heimdals fastelavnsfest
- 25. Skole-Jeopardy med Søren Kaster

Marts

- 2.-6. Terminsprøver for 2.g og 3.g
- 4. Fællesarrangement med Uffe Ellemann Jensen

- 5. Ekskursion til København med 2MAs, 2SA1+2, 2BI, 2MU, 2GR, 2LA og 2KE
- 9. Samfundsfagseleverne holder prøvevalg i klasserne
- 17. Korkkoncert i Sønderborg
- 18. Korkkoncert i Tønder
- 19. Korkkoncert i Flensborg
- 19. Kilk

April

- 1. 2c rejser til Güstrow med SH
- 3. Besøg af fagkonsulent Kirsten Wøldike
- 4.-13. Påskeferie
- 20. Undervisnings- og kulturudvalget fra Ribe Amt besøger skolen
- 23. Heimdal
- 30. Forårskoncert

Maj

- 7.-10. Besøg fra Güstrow

Juni

- 19. Translokation

På skovtur i Stensbæk Plantage.

Operation Dagsværk.

August

- 14. Idrætsdag for 2.g og 3.g
- 14. Skovtur og introfest for 1.g
- 17.-27. Forældremøder for 1.g
- 31.-3/9 Lejrskole i Silkeborg 1.a, BJ og AH,
Ans 1.b, BH og BR,
København 1.c, DM og GL,
Silkeborg 1.x, FL og GØ,
København 1.y, BM og KB,
Thurø 1.z, LS og SE

September

- 14. Kordag på Esbjerg Statsskole
- 15. Fællesarrangement for hele skolen med russisk musikgruppe fra Sct. Petersborg
- 25. Heimdal

Oktober

- 2. Temadag med Operation Dagsværk
- 12.-16. Efterårsferie
- 20. Rom-aften for alle 3.g elever

- 31. Studietur til Rom for 3.g

November

- 2. 2.g deltager i "Uddannelseskaravanen"
- 10. Fællesarrangement: ALPHA Centauri opfører musicalen "Det forsømte forår"
- 11. Operation Dagsværk
- 12. Forældrearrangement "Fagenes aften" og valg til skolens bestyrelse
- 3. Heimdal (auktion)
- 16. 3.g på Odense Universitet til uddannelsesorientering

December

- 1.-3. Skolekomedie: En moderne udgave af Ludvig Holbergs "Barselsstuen"
- 4. Store Heimdal
- 18. Juleafslutning i Domkirken
- 22. Juleferie

Translokation 1998

Rektor talte til studenterne om den hvide hue. Hvad fører den til ?

Det er skoleårets højdepunkt, når eksamen er godt overstået, beviserne uddelt, og når vi er samlet her for at fejre Jer. Det er også et festligt syn, når I kommer her i festtøj med de hvide huer med de røde bånd. Og der er grund til at være glad og til at have forventninger til fremtiden.

Danmarks Statistik stillede i løbet af skoleåret spørgsmålet: Den hvide hue, Hvad fører den til? Resultatet var en stor undersøgelse af, hvad en lang række studenterårgange brugte deres eksamen til. Og hvordan det gik dem i årene efter deres eksamen. Hvordan deres uddannelsesforhold var, og deres indkomst- og beskæftigelsesforhold. Undersøgelsen blev udgivet i bogform i efteråret 1997. Og fra den undersøgelse vil jeg referere nogle træk.

Det samlede resultat af undersøgelsen viser, at den hvide hue har været en god investering såvel for samfundet som for de unge selv.

82 % af de matematiske og 77 % af de sproglige studenter gennemfører en erhvervsuddannelse efter studentereksamen. Det er et gennemsnit - uanset om det er en lang videregående uddannelse eller en kortere, der er valgt. Nogle skifter uddannelse, men 73 % gennemfører den først valgte uddannelse.

Studenterne fordeler sig på mange uddannelser. 37 % af matematikerne vælger lange videregående uddannelser. 23% af de sproglige gør det samme. Til gengæld er andelen af sproglige studenter større ved de mellem-lange uddannelser.

På de lange videregående uddannelser har de, der begynder studiet inden for de første 2 år efter studentereksamen de største gennemførelsesprocenter. Så kom ikke for sent i gang. På de mellemlange uddannelser er

det derimod omvendt. Men det centrale er, at gennemførelsesprocenter for studenterne er så flotte.

Der er imidlertid også regionale forskelle. Blandt dem, der ikke bruger deres eksamen, er studenter fra hovedstadsområdet i overtal. Og tilsvarende er andelen af de studenter, der læser videre, størst uden for København.

Undersøgelsen viser videre, at ikke alene får studen-

terne kompetencegivende uddannelser. Det åbner også vejen til et spændende arbejde. Langt de fleste, men dog en faldende andel af de færdiguddannede bliver lønmodtagere, og en lille men stigende andel bliver selvstændige.

Af de studenter, der fuldfører en lang videregående uddannelse, finder knap halvdelen beskæftigelse i den private sektor - for dem med en mellemlang videregående uddannelse er det ca. en trediedel.

Også lønforhold er undersøgt. Her viser det sig, at studenterne kommer til at tjene mere end deres jævnaldrende. Og det gælder endda også de meget få, der overhovedet ikke tager nogen uddannelse efter studentereksamen.

Så skal man måle jeres uddannelse efter f.eks. finansministeriets rationelle og økonomiske kriterier, så ser det rigtigt fornuftigt ud.

Det var resultaterne fra de senere år. Udsigterne for de kommende år er bestemt ikke dårligere - snarere tværtimod. Årgangene bliver mindre. Der er konkurrence om unge. Det har I sikkert også mærket. Der er stadig ikke frit optag på videregående uddannelser, men der er færre om flere pladser. Og der bliver konkurrence om Jer, når I bliver færdige.

Sådan en stor undersøgelse fra Danmarks statistik, der viser, hvordan det hidtil er gået dem, der har fået den hvide hue, indeholder selvfølgelig også en prognose om, hvordan det vil gå jeres årgang, og hvilke muligheder I har. Og som nævnt, med de små årgange er udsigterne lyse. Der kan være megen studievejledning og håb i disse udsigter.

Resultater af den slags kommer ikke af sig selv som for eksempel vejret. Og sådan en prognose er ikke det samme som en vejrudsigt. Den er forhåbentlig sikrere. Og den har den forskel til vejrudsigten, at man kan gøre noget ved den. I kan ikke bare forholde jer passive og tænke, at med de udsigter, så kommer det nok alt sammen.

Pointen i statistikken er også, at I forventes på samme måde som tidligere studenter at bruge det, I har lært her - det faglige grundlag og de forskellige arbejdsformer, hvad enten de er praktiske eller teoretiske, erkendelsesmæssige eller konkrete, så holder prognosen nok.

Med de håb og forventninger, der ligger i den hvide hue, vil jeg ønske jer til lykke med jeres studentereksamen og slutte med et digt af Benny Andersen, der måske beskriver, hvad man kan føle som nybagt student:

Der er noget særligt ved lykken
man kan blive helt glad
når man møder den
men også beklemmt
står lidt stille
lister sig så varsomt frem
som i et minefelt
og hver gang man sætter foden ned
uden at ryge i luften
glemmer man enten at nyde lykken
eller bliver sur over ikke at vide
hvor længe den varer
så når modgangen endelig melder sig
er det en lettelse
som om man er kommet i sikkerhed
det er nu skammeligt
for der er noget særligt ved lykken
som man ellers ikke møder
måske ligger fejlen der
man kender for lidt til den
burde sætte sig mere ind i den
jeg tror det er en træningsdag.

Og dermed vil jeg ønske jer held og lykke.

Bent Karsdal

Studenternes tale

Jeg kender ikke meget til meget
det jeg kender til
er i forvejen meget udbredt
tænk at vide bare een bestemt ting
som andre ikke var stødt på
for eksempel forholdet
mellem mariehønsens pletter
jeg ville ikke forholde min viden
tværtimod
af og til ville jeg rejse mig
ved møder og andre sammenkomster
og komme ind på pletterne
og derpå sætte mig uden at vente
nogen særlig anerkendelse
blot med den rankhed i ryggen
og fasthed i blikket det gir
at kunne henvise
direkte til mariehøns.

Viden har Benny Andersen kaldt sit digt. Man tilegner sig viden for at udvide sin horisont. Men hvorfor er det så vigtigt at være vidende? Og hvad kan man bruge denne så eftertragtede viden til? Er det for at man til møder og andre sammenkomster kan rejse sig og proklamere sin viden? Eller handler det om at være bedrevidende? Hvis man kun vil bruge sin viden til at hævde sig over for andre, vise at man ved noget, som ingen andre ved, så er der gået noget galt.

Formålet med at blive vidende må være, at man gennem den nye lærdom kommer til indsigt. Når man for eksempel læser om andre folkeslag, kan man bedre forstå og måske også bedre acceptere deres måde at gøre tingene på. Som det så tit er blevet fortalt, kan man lære noget om sig selv og sin egen samtid, ved at sætte sig ind i tidligere historiske forløb, på den måde undgår man, forhåbentlig, at begå de samme fejl. Med viden om forskellige økonomiske hjælpemidler, kan man

måske bedre forstå, hvorfor regeringen laver indgreb som Pinsepakker og nedsat SU - hvor nødtigt man end vil det.

Endnu en grund til, at det at være vidende er vigtigt, er, at hvis man ikke har indsigt, har man heller ikke mulighed for at blande sig. Hvis man ikke har den nødvendige viden, bliver man ikke taget alvorligt, der er ingen, der interesserer sig for, hvad man har at sige. Som vi også har lært i gymnasiet, er det vigtigt, at man kan argumentere for sine meninger, det kan man vel ikke uden en eller anden form for viden inden for det omtalte område.

Det samme gælder ude i det virkelige liv, hvis vi vil være med til at bestemme, hvad der skal ske omkring os, er vi nødt til at følge med - have en viden, så folk gider at høre på, hvad vi har at sige.

Den viden man får i gymnasiet, er en viden, som giver indsigt og dermed forståelse. Benny Andersen gør lidt nar af denne intellektuelle indsigt, som man tilstræber at lære gymnasieelever. Det gør han ved at bruge forholdet mellem mariehønsens pletter, som noget han gerne vil vide mere om. Det virker som en banal og unødvendig viden at have - mariehønsens pletter! ingen vil tag en alvorligt, hvis man virkelig ønsker at vide noget om det. Hvad skulle man bruge den viden til? Men det at have viden har mange aspekter. Med huen på hovedet skulle vi nu have en almen viden, men der er stadig en stor del lærdom, som vi ikke er blevet præsenteret for. Det er den viden, vi selv skal ud og finde. Indtil videre har vi fået serveret alt mulig forskellig lærdom, men de personlige detaljer mangler. Den viden, der kan være i studenterhuen, er noget, som i forvejen er meget udbredt, som Benny Andersen siger.

Viden er umiddelbart noget, som man får ved at læse i bøger og studere, hvilket forhåbentlig også er sandt, da vi ellers har gået her i tre år forgæves, men det er ikke kun det. Som sagt fører viden til indsigt, som kan opnåes på andre måder, end med hovedet nede i en bog.

Vi har valgt gymnasiet, men nu skal vi for alvor til at vælge hele verdenen. Hele livet ligger åbent foran os, og hvad skal man så vælge? Det er næsten lettere ikke at vælge. Man føler pludselig, at man ikke har den tilstrækkelige viden, der skal til for at færdes i den virkelige verden. Men vi har fået den grundlæggende viden gennem vores tre år i gymnasiet, og nu skal vi ud og give den almene viden vores eget personlige præg. Vi skal ud og deltage aktivt i den verden, som vi indtil nu kun har læst om - vi skal ud og studere mariehønenes pletter.

Jeg vil slutte, som jeg begyndte med Benny Andersens digt "Afsked og ny aftale", men først vil jeg på studenternes vegne sige tak til Ribe Katedralskole og lærerne for de sidste tre år.

Lyt
mine slingrende venner
hør vinden presses om hjørnet
med en huskende lyd

Mærk
fra cafeen bag os
duften af gamle måner
og syvmileskridt i ring

Se
bilerne har atter dette
forrykte glimt i forlygterne
så før vi må skilles:

Hvem kan sejle foruden vind
over et udtørret hav
hvem kan plukke roser af en skaldet
hvem kan åbne uskrevne breve
hvem kan få sten til at spire
knaster til at smile
fingre til at se

Venner
vi kan!
Så lad os fortfarende undgå at slukke
vort lys i begge ender
lad os aldrig møde livet
med underfrankererede hjerter

Det drejer sig ikke om det eller det
det drejer sig ikke om det eller os
det drejer sig ikke om os eller dem
det drejer sig om os eller os
det drejer sig om hvor meget
vi vil ofre på vort liv.

Kathrine Skaastrup

Ripensersamfundets tale

Kære studenter fra Ribe Katedralskole 1998!

I Ripenser-Samfundet har vi naturligvis et ganske særligt forhold til vores gymnasietid. En mærkelig kombination af gode opvækstvilkår, en traditionsrig skole samt en svindende hukommelse gør, at vi betragter vores skoleår her som fuldstændig harmoniske og ikke bare som altings begyndelse - men også som en "never ending story".

Derfor, når bøgen springer ud, så forestiller vi os, at I får at vide hvilke fag, I skal op i. Når æbletræerne blomstrer, at I er krøbet udenfor for at læse i det fri, og når syrenen dufter, så er det eksamenstid. For nogle af os dukker der skrækscenarier op i erindringen, mens der også er nogle, der tager det roligt, fordi vi har erfaret, at det skulle blive meget, meget værre i det virkelige liv.

Når dette sentimentale anfald har lagt sig, så tænker vi på vores pension. Om der er nogen til at betale den, og hvordan det skal blive, når vi ikke længere har brug for pensionen. Vi tænker med andre ord på, hvad I vil uddanne jer til, når I går herfra, og hvordan samfundet kommer til at se ud, når det hele ligger i jeres hænder. Vi ved selvfølgelig ikke, hvilke ideer, I har, og jeres ideer er måske ikke helt klare endnu. Men så har vi heldigvis idéhistorikerne.

Ifølge dem vil I - med en overskrift fra avisen - være noget ved musikken. Nogle få af jer vil helt bogstaveligt være musikere, og det kan formentlig ikke sikre vores pension. Men hvad så med alle jer, der vil noget andet?

En undersøgelse har vist, at tilgangen til det, man nu kalder fascinationsuddannelserne, film, medier, psykologi, kommunikation og journalistik, er steget med 75%, medens de, der vil være svagstrømsingeniører, kemikere og den slags tekniske - eller hårde - fag, er faldet med 40%.

Kathrine Skaastrup modtager Ripensersamfundets legat.

Det, I gerne vil, er - ifølge idéhistorikeren - at afsøge jeres omverden og finde nogle mønstre til at tolke den og jer selv i. Eller som en anden siger: De unge søger i stigende grad fag, hvor de er i centrum som personer, og hvor de kan fortolke samfundet - og sig selv.

Nu må I ikke tro, at det er noget, jeg kun har fra aviserne. Mine to såkaldte børn - på henholdsvis 37 og 28 - har valgt. Den ene dansk og kommunikation, den anden psykologi, og de kommenterer hæmningsløst samfundet, de multinationale firmaer, kulturen og deres mentalt fossilerede ophav.

Selvom Jakob Lange fra den koordinerede tilmelding til de videregående uddannelser siger, at vi ikke aner, hvad årsagerne til de unges - til jeres - valg kan være, så kan man jo godt gætte.

Naturfagsfolk og teknikere er sjældent dem, der præger debatten. Og erhvervslivet har en lang tradition - måske begrundet - for diskretion. Vi er så vant til, at de, der sørger for firmaernes indtjening og den tekniske udvikling er til stede i baggrunden, og det, vi lægger mærke til, er dem, der i medierne kommenterer moralen og udviklingen ofte kritisk og af og til med god grund.

En anden årsag kan være den, at man ikke tror på, at man kan påvirke sin virkelighed og sin verden gennem udøvelsen af tekniske eller bioteknologiske fag. Det kan være lidt svært at forstå. Så længe den globale forurening er en trussel, og så længe der findes et utal af sygdomme, man ikke kan kurere - og når man udvikler køer, der ikke kan føde og kyllinger, der ikke kan gå, så kan man vel godt sige, at der er nok at tage fat på, og meget der kan gøres bedre.

Et tredje forhold kan være, at de udspurgte finder undervisningen i tekniske og naturvidenskabelige fag kedelig. Det kommer selvfølgelig an på, hvad man forventer, og hvad man er vant til. Nu har jeg for 3 år siden haft den oplevelse, at se jeres lærere opføre en revy i forbindelse med skolens store jubilæum, og på den baggrund må det indrømmes, at de undervisere, I senere møder, vil have meget svært ved at leve op til det. Og det til trods for, at vi selv synes, at vi gør os megen uma-

ge for at gøre stoffet levende og vedkommende for de studerende og relevant for det, de senere skal beskæftige sig med.

Men hvis det, man er, og det man siger - og måden man gør det på, bliver vigtigere end det man frembringer, hvis det man kalder begivenhedskulturen helt tager over, kan problemet måske blive, at virksomhederne og den teknologiske udvikling flytter hen, hvor den kvalificerede arbejdskraft er til rådighed. Det kunne så igen få den konsekvens, at der ikke længere er nogen egentlige og konkrete forhold at kritisere og kommentere, og endnu værre, at det økonomiske fundament for det fortolkende velfærdssamfund svinder ind. En trediedel af jer skal så være undervisere i humanistiske fag, en trediedel producere kulturbegivenheder medens den sidste trediedel kommenterer undervisning og kultur.

Nå, nu går det nok ikke så slemt, fordi mange tendenser bevæger sig i bølger. Så afslutningsvis vil jeg sige, at idéhistorikere og fortolkere er i hvert fald helt uundværlige for dem, der skal holde taler for årets studenter, og dernæst: jeg er ikke så bange for jer og for jeres valg, for I er - ligesom vi - blevet studenter fra landets bedste gymnasium.

Tillykke med eksamen!

Ole Marker

50 års jubilartale

50 års jubilarene vil gerne hylde vores gamle skole og lykønske de nye studenter.

Af et hold på i alt 18 studenter har vi mistet tre, men det er lykkedes at samle 11 af os fra dengang et storkepar havde deres rede med 4 unger på Puggårds tagryg.

Skal jeg kort karakterisere det kuld af studenter, der sprang ud for 50 år siden, må jeg (for egen regning, naturligvis) bekende, at vi på én gang var romantiske og realistiske, naive og fandenivoldske. Vi tilhører den slægt, om hvem det hedder i sangen: "De elsked' ungt, de drømte langt, de så kun alt for kort".

Vore fædre havde været soldater under første verdenskrig, nogle endda i tysk uniform som danske sønderjyder. Selv var vi for unge til at have taget aktiv del i modstandskampen under Anden Verdenskrig. Vi begyndte i 1. g som 15-årige i befrielsesåret 1945, da skolen fejrede sit 800 års jubilæum. En eventyrlig fest, der indledtes med den dengang nye kantate, og i erindringen afrundedes med bal i flere nætter.

Sådan er det at være gymnasiast på Ribe Katedralskole, tænkte vi. Her synger og fester man året rundt - og det gjorde vi så. Befrielsesrusen fra 4. maj 1945 ville ingen ende tage. Men midt i befrielseseuforien følte mange af os som forfatteren Thorkild Hansen en mærkelig og i virkeligheden uberettiget beskæmmelse over, at vi slap så let gennem krigen, sammenlignet med de kammerater, der var 3 - 4 år ældre og som døde i koncentrationslejre eller blev tortureret og henrettet. Vi huskede dem, vi læste deres digte for hinanden og deres sidste breve.

Glæden over den fred og den frihed, vi kunne nyde, fik en egen dybde. Det lå i luften, at vi måtte være forpligtet på at være med til at opbygge et nyt og et bedre samfund. Miljøbevidstheden begyndte at vågne over f.eks. Ribe Å. I en aforisme i "Luren" hed det: På rektors bud, trods vandets stand, vi bader i en septictank!

Uddannelsens demokratisering var et hovedpunkt for os, men i ungdommeligt livsmod gik vi videre. Et forenet Europa lå endnu ikke inden for horisonten. Europa lå jo i ruiner. Men tanken om en verden betog os. En verden uden krig og racehad, med lige menneskeværd og menneskeret for alle. Vi forestillede os ikke, at den kolde krig ventede lige om hjørnet. Men snart skulle Korea og Vietnam, Tjekkoslovakiet og Ungarn blive nye skuepladser for krig og undertrykkelse. De første flygtninge fra Østeuropa bankede på, og det var en selvfølge, at vi måtte tage os af dem.

Men endnu festede vi i årene fra 1945 til 1948. Vi sang bogstaveligt talt fra morgen til aften. Morgensang i den tæt pakkede sangsal med Willumsen som rektor midt foran rostra, var en fest, hvadenten vi sang Brorson eller Johs. V. Jensen. Møderne i Heimdal sluttede ufravigeligt hver lørdag aften med at gå til Hvide Bro, hvor vi af fuld hals sang Grundtvigs Bjarkemåls kvad: "Sol er oppe, skovens toppe glimrer alt som Gimles tag-".

I 2. g fik vi den purunge Thomas Alvad som sanglærer. Rektor Willumsen bød ham velkommen med ordene: Vi byder skolens nye sanglærer, adjunkt Alvad, velkommen - vi synger: "Al hvad som fuglevinger fik." Hele skolen var ved at falde om af grin. Kun rektor kunne ikke se, at der var noget at grine af.

Thomas Alvad blev modtaget med storm. Han opildnede yderligere vores sangglæde, så den blev til mere kultur end skrål. Ja, vi kunne endda synge gregoriansk vekselsang med biskop Scharling ved bispesædets 1000-års-fest her i domkirken.

Ved translokationsfesten havde rektor Johannes Jørgensen, som afløste Willumsen i 47, ikke megen ros til overs for vores eksamenskarakterer. Vi havde kraftigt efterlevet den latinske sentens: Vi lærer ikke for skolen, men for livet! - Men han roste os for noget, som vi ikke selv havde tænkt var rosværdigt. Vi var mødt op til morgensang alle som én uden forudgående aftale også

Olav Lindegaard.

på de dage, hvor vi skulle til skriftlig eksamen, skønt vi først skulle møde en time senere end de øvrige elever. Vi ville ikke gå glip af morgensangen.

Efter studenterfesterne ville vi i sommeren 1948 rejse ud i den store nye verden - helt til Stockholm! Penge havde vi ingen af. Valutarestriktionerne var strenge, fem svenske kroner kunne man få som lømmepenge til hele turen. Sangens vinger kom os til hjælp. Et par af os, som havde været fast vaudeville-par tre år i træk til skolekomedierne sang i de åbne togvogne et udtog af duetter for de undrende, rige og velklædte svenskere. Studenterhuerne gik rundt og et klækkeligt tilskud til rejsekassen var reddet.

50 år efter er vi tilbage til vores ungdoms fortryllende by og ærværdige skole. Det er en fryd at opleve i dag, at skolens gode sangtradition lever højt og flot.

Vi mindes fremragende lærere, som gjorde deres bedste for, at vi i det mindste ikke skulle blive halvstu-

derende røvere, hvilket for frk. Willemoes var det værste, man kunne blive i denne verden.

Vi vil vogte os for at give gode råd til jer nye studenter - det er vi næppe de rette til - måske kun et enkelt tip: Indbyd politimesteren til jeres studenterfest. Det gjorde vi, så vi fik lov at danse på Hotel Dagmar, indtil vi sejlede til Kammerslusen i den lyse morgen.

Vi ønsker jer lykke på rejsen ind i det næste årtusind med alle de udfordringer, der venter jer. Og vi hylder i taknemmelighed Danmarks ældste skolehus med ønsket om, at skolen fortsat må leve, vokse og blomstre.

Olav Lindegård

40 års jubilartale

Når jeg står her i dag som 40 års jubilar for at bringe en hilsen til jer, der nu er blevet studenter, så vil jeg starte med at ønske jer rigtig hjertelig tillykke!

Denne dag er for jer en mærkedag, som I vil huske gennem resten af livet.

Ved en lejlighed som denne er det naturligt, at mine tanker går tilbage til den tid, hvor jeg selv havde min daglige gang her i Puggårdsgade.

En masse minder vælder frem, om skolen, om festerne, men også om tiden, som den var dengang.

I halvtredserne var der færre - langt færre - af en årgang, der fik mulighed for at gå på Ribe Katedralskole.

I erindringerne står mindet om lærerkollegiet klart.

Alle virkede de som uhyre gamle - næsten gamle originaler - men med stor viden og evne til at give denne viden videre.

Men hertil kom så også, at der blev stillet store forventninger om, at vi sugede denne viden til os.

Det var et privilegium at gå på Ribe Katedralskole dengang, og når man som jeg ikke boede i købstaden,

Jørgen Elsted Hansen.

men dagligt måtte tage toget ude fra oplandet for at komme i skole, ja så blev det at gå på denne gamle skole noget endnu større.

Forskellen på land og by er givet blevet mindre i de forløbne år, men jeg er sikker på, at det fortsat for jer alle må føles som et privilegium at have gået på denne gamle skole.

Jeg skal nok vogte mig for at komme med højstemte anbefalinger og råd, men vil blot håbe for jer, at I får et interessant og indholdsrigt liv med harmoni i jeres tilværelse.

I har i de år, I har gået på Ribe Katedralskole, fået et solidt fundament, der nu skal bygges videre på.

Det skal være mit håb, at I må komme til at bygge der, hvor jeres interesser ligger.

Bygge på det fundament af den all-round helhedsviden, I har fået i jeres år her på katedralskolen, og med respekt for helheden.

Prøv at undgå den egoisme og væren sig selv nok, der så kraftigt stikker hovedet frem i vore dage.

Nu er jeg jo ikke alene jubilar. Jeg står her også som borgmester i Ribe kommune, hvorfor jeg også vil bringe skole og studenter en hilsen fra den by, som skolen i over 850 år har været en central og vigtig del af.

Det er vigtigt for en by af Ribes størrelse, at vi har dygtige og veluddannede borgere, der vil tage del i det liv og det samspil, der får et lokalsamfund til at fungere og blomstre.

Der er på landsplan en kraftig tendens til, at veluddannede og dygtige folk slår sig ned i større byer. Det kan være meget forståeligt, hvis man har fået sin videreuddannelse dér. Man har sin omgangskreds og måske også sin ægtefælle dér, og der sker en masse i storbyen.

Men alligevel.

Det er min faste overbevisning, at der er mindst lige så store værdier knyttet til at bo i et mindre og overskueligt samfund. Der er her en tryghed og en fællesskabsfølelse, man næppe har andetsteds.

Jeg tror, at Tvs store succes med Matador blandet andet skyldes, at den giver et godt - omend nostalgisk - billede heraf. OK - på godt og ondt.

Det er ikke længe siden, jeg hørte nogle unge mennesker, der havde læst nogle år i København, tale om, at de, hvis det var muligt, ville flytte tilbage til "lillebyen".

Det kom i forbindelse med, at de drøftede børns opvækstvilkår og egentlig var ret så forfærdede over de forhold, småbørn lever under i hovedstaden med dens trafik, transportproblemer og deraf følgende korte tid til samvær mellem børn og forældre.

I står nu over for at skulle ud i verden, men jeg skal ikke lægge skjul på, at det ville glæde os, om en god del af jer om nogle år skulle vende hjem for at slå sig ned her på egnen og dermed være medvirkende til at videreudvikle vores område.

Endnu engang hjertelig tillykke med jeres eksamen og god vind fremover.

Jørgen Elsted Hansen

Nyt og gammelt i sangsalen

I forbindelse med nylægning af gulv i sangsalen gennemførtes en større renovering af rummet. Væggene og borterne øverst oppe blev malet i de originale farver under kyndig vejledning af fageksperter fra Gram Konserveringscenter. Til sidst gennemførtes en restaurering af de seks gipsrelieffer på væggene.

Historien om afstøbningerne

De seks gipsafstøbninger på langvæggene, to i højt relief og fire i lavt, forestiller men-

nesker og heste, og nogle mærkelige kombinationsvæsener, halvt mennesker, halvt heste. Engang har originalerne smykket *Parthenon*, et af de smukkeste og stolteste templer i det gamle Grækenland, templet for Athene på Athens borg, Akropolis.

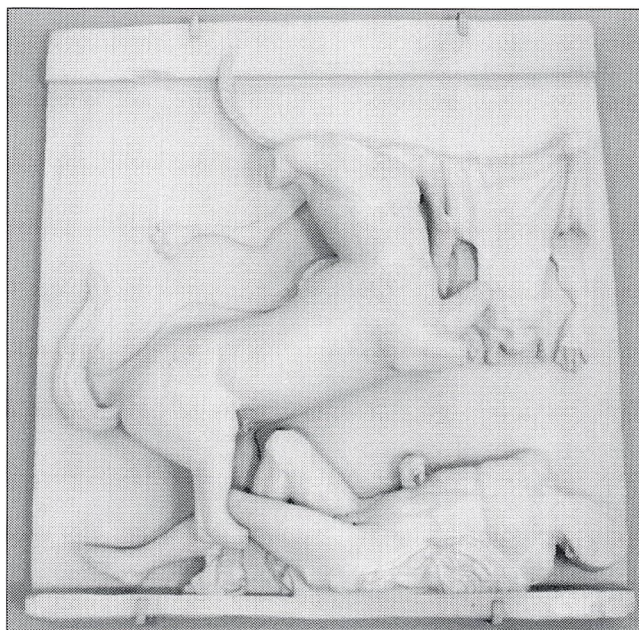
Templet blev bygget i midten af det 5. århundrede fvt., en tid, hvor folk i Athen var usædvanligt stolte af sig selv. De havde skabt et demokrati, på trods af angreb fra det store, barbariske perserrige i øst og gentagne krige med det ærkekonservative Sparta i vest. Uanset hvordan man nærmede sig Athen, kunne man se templet hæve sig over byens profil. Det skulle vise enhver, ven som fjende, hvad Athen formåede. Men ikke kun den fjerne profil skulle plejes; også templets detaljer skulle der kæles for. Man engagerede tidens største billedhugger, Fidias til at lede og overvåge arbejdet på skulpturerne på templet.

Fidias lod templets ydre smykke efter gammel skik, omend overdådigt. På gavlene planlagde han mytiske scener fra Athenes liv, og til billedfelterne, *metoperne*, over søjlerækkerne lod han sine hjælpere hugge scener fra myter om græske kampe mod forskellige barbarer ind i høj-relief.

En af de rigtig gode historier af den slags var fortællingen om, hvordan nogle barbariske gæster ved græke-

ren Peirithoos' bryllup drak for meget og gik amok, så de ville bortføre selskabets kvinder. I Athen var det naturligvis en fordel, at Peirithoos' bedste ven var Theseus, konge af Athen, og at Theseus selvfølgelig klarede sig godt i kampen. Set fra en billedhuggers synspunkt var der ganske vist også det gode ved historien, at disse gæster, kentaurerne, var halvt mennesker, halvt heste, og derfor dels lette at genkende på billeder, dels gode at sætte ind i et næsten kvadratisk billedfelt: den menneskelige overkrop og heste-forbenene danner en ret vinkel på hestekroppen, der gør det let at frembringe nogle hovedlinier i billedet og dele billedfeltet op i dynamiske enheder.

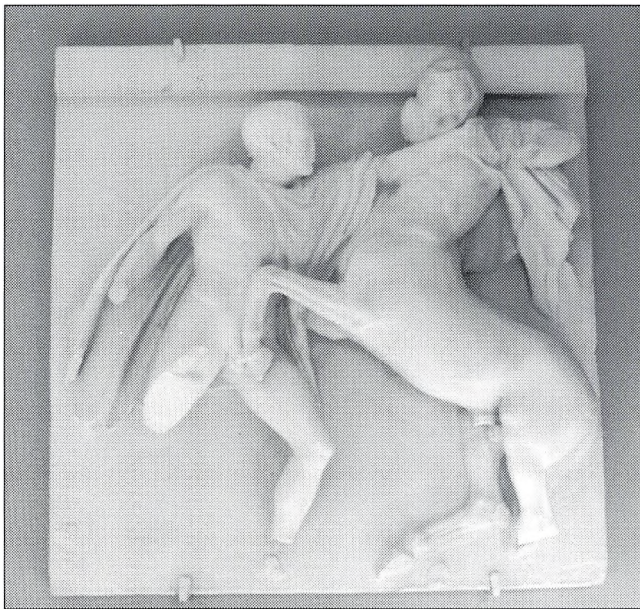
I sangsalen er der to af disse metoper i afstøbning. Den ene, den på sydsiden, viser en kentaur, der netop har besejret en græker. Grækeren synker langsomt sam-

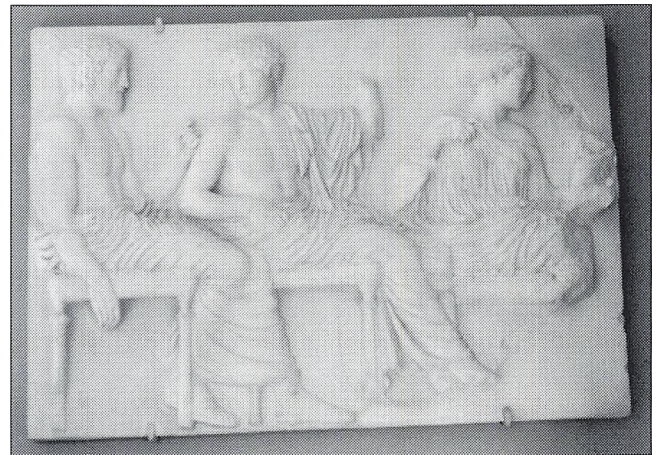
men, mens kentauren lader sin dyreskindskappe flyve frit og langsomt rejser sig for at stejle i triumf. Denne stejlen lader kentaurens krop tegne linjer, der ikke er parallelle med billedfeltets sider og derfor forhindrer, at selve billedet bliver kedeligt at se på. Men sammenlignet med nordsidens metope er sydsidens ikke noget mesterværk.

På nordsidens metope-afstøbning er en græker netop ved at føre det afgørende stød ind imod en kentaur, der stejler og trykkes lidt ned i koderne. Metopen er komponeret, så linjerne i relieffet enten går i en vifte ud fra (eller ind imod) grækerens ansigt, eller går parallelt med en af disse vifte-linjer. Opmærksomheden samler sig om ansigtet, der dog ikke udtrykker nogen særlig ophidselse. Rolig og fattet bekæmper - og besejrer - grækeren sin barbariske fjende.

Men Fidias gjorde også en anden ting ved udsmykningen af templet, og den var ikke traditionel. Søjlerne med metopene over omkransede en central tempel-

bygning, og det var helt normalt. Men øverst på kernebygningen, oppe under taget, lod Fidias opsætte en friese i lavt relief, hvad der ikke var tradition for i Athen. Og helt forlod han traditionen ved at lade en *samtidig* begivenhed fremstille på frisen. Hvert fjerde år gik folket i Athen i procession gennem byen for at bringe Athene en ny klædning til hendes ældgamle kultstatue oppe på højen, den såkaldte panathenæiske procession. Processionen var overdådig og underholdende og lokkede folk til fra hele Grækenland, så det var også en begivenhed, hvor Athen kunne vise sin formåen. Men at fremstille den i skulptur på et tempel, endda så vigtigt et tempel, var revolutionerende; det satte mennesket i forhold til guderne på en ny måde. Og på relieffet ses guderne netop også betragte processionen. Ikke at de kommer direkte i forbindelse med menneskene, og de

er også mere end dobbelt så store som menneskene er, men de optræder dog på det samme billedfelt - på relieffet til højre på nordsiden af sangsalen ser man netop tre af guderne (havets gud Poseidon, sandsigerguden Apollon og hans søster Artemis) sidde og diskutere, hvad de ser; også guderne morer sig ved processionen. De er rolige og afslappede - intet eller meget lidt kan

forstyrre en græsk guds ro. Kun små detaljer bryder deres siddende stillings monotoni (men læg f. eks. mærke til hovedstillingen og den måde, de tre guder holder deres højre arm på).

Guderne har siddet på østenden af bygningen, oppe ved hovedindgangen, og der finder man også fremstillingen af processionens forende. Det var byens kvinder, der bragte Athene hendes nye tøj, og kvinder (der ellers ikke gerne måtte komme ud af huset) spiller en hovedrolle fremme forrest. De fem kvinder, der ses på relieffet til venstre på nordsiden af sangsalen, bærer forskellige remedier (en lampe, kander og skåle) til brug ved den religiøse handling. De står stille; roligt hviler de i sig selv, til det bliver deres tur. Processionen er nået frem, menneskene forholder sig roligt for gudernes blik - også disse kvinder har siddet på bygningens østende.

Men de to relieffer på sydsiden viser processionen på et tidligere tidspunkt, mens den passerer gennem byen. Begge har oprindeligt siddet på nordsiden af templet, men på templets sydside har billedet været det samme: voldsom bevægelse, megen uro. Athens rytteri spillede, som man ser, en stor rolle; relieffet til højre på sydsiden viser ryttere, der har lidt svært ved at holde deres heste

på plads i mylderet. Billedhuggeren har begejstret kastet sig over at fremstille de mange ben, der svirrer imellem hinanden fornedet på relieffet; foroven sidder rytterne dog godt fast på hestenes rygge. Disse ryttere

har kunnet spille en væsentlig rolle i krig. Relieffet over flyglet viser derimod en våbenart, der ikke længere var relevant i krig - stridsvognen. Vognstyren læner sig en smule tilbage, mens hans ledsager, udstyret med et skjold, springer af og på vognen, mens den kører - sikkert til tilskuernes store fornøjelse, især når den stakels mand faldt.

Relieffet over flyglet viser også en processionsleder, der prøver at få folk til at rykke fremad - han læner sig mod sin egen højre side for at kalde processionen fremad. Trods det tilsyneladende kaos er der orden og system; der er fremdrift og vækst. En optimistisk tone af den art er sjælden hos de gamle grækere.

Athen svævede i årene 447 - 432 fvt., da man byggede Parthenon, på en sky af selvtilfredshed, der brat gik i opløsning sidst i århundredet. Demokraternes illusioner brast, og det følgende århundredes politik blev en grumset affære. Allerede på det tidspunkt begyndte de gamle grækere at kigge tilbage på det femte århundrede som noget særligt. Ikke mindst templet syntes at fortælle en historie om en tid og en slags mennesker, der kunne noget mere, noget uforklarligt, ophøjet. Om det så er rimeligt eller ej, har alle senere tider set på denne periode i den græske historie som noget ganske enestående. Templet stod, stort set uforstyrret, til det eksploderede under en belejring af Athen i 1687 (forsvarerne brugte det som krudtlager). Derefter lå det hen i halvruin, nogle bygningselementer kastet endda langt væk fra bygningen, indtil interessen for de gamle grækere sidst i det attende århundrede fik så fast tag i vesteuropæerne, at de begyndte at rejse til Grækenland for at se, hvad der måtte være at se endnu. De havde læst om Parthenon - nu ville de også se det.

Det udviklede sig til lidt af et plyndringstogt. De lokale myndigheder så til, noget forbløffede. Magten i Athen havde tyrkerne, og Parthenon var ikke deres fortid, som det var vesteuropæernes. Folk af flere nationaliteter forsøgte at få tilladelse til at tage reliefferne med

sig hjem. Tyrkerne noterede sig, at dette spørgsmål var af storpolitisk betydning, og det blev storpolitikken, der endte med under Napoleonskrigene at gøre det muligt for den engelske ambassadør i Tyrkiet, Lord Elgin, at fjerne langt det meste og i sidste ende bringe det hjem til London. Forinden havde nogle franskmænd dog sikret sig nogle dele og bragt dem til Paris. For mindst anden gang i sin tilværelse stod Parthenon og glimtede midt i verdenspolitikken. Det gør det forresten stadig lidt, for grækerne mener, Elgin reelt stjal skulpturerne, og vil have dem tilbage fra England, der ikke vil aflevere. Men hjemme i England gik Elgin bankerot og måtte sælge sine elskede skulpturer til British Museum for underpris.

Den, der i dag besøger Akropolis, kan altså kun se de dele af Parthenonskulpturerne, der 'blev væk' ved eksplosionen i 1687 og først er blevet fundet i nyere tid. Langt de fleste er i London, i British Museum, der betragter dem som nogle af museets fornemste skatte. Nu kan man jo ikke sådan rejse til England og se originalerne i tide og utide. Det kunne man endnu mindre i sidste århundrede, hvor den græske kunst langsomt, men sikkert, vandt sig en plads i gymnasiets undervisning. Men kunne man ikke se originalen, kunne man jo skaffe sig en kopi; det var ganske vist dyrt, men Ribe Katedralskole havde midler til skolens forskønnelse, og i 1889 lod rektor Frische hele 215 gode danske kroner bruge på at anskaffe disse seks stykker af Parthenonfrisen (og et par andre småting) fra British Museum, der villigt leverede varerne.

Nogle af dem står nu ikke på British Museum. F. eks. er relieffet med guderne i museet på Akropolis i Athen, og hovedet af den sejrende græker på nordsiden er i Paris, mens kentaurens hovede aldrig har forladt Athen. Der er også andre detaljer, der er blevet 'repareret' på de afstøbninger, vi ser i dag. Sangsalens afstøbninger skiller sig nok en lille smule ud fra originalerne.

Hvordan Frische forestillede sig, at afstøbningerne

skulle bruges, er ikke til at vide. Men for oldtidskunds-kabsundervisningen i dag er muligheden for at kunne gå ned og ved selvsyn konstatere de små tekniske fi-nesser, Fidias lod sine skulpturer udstyre med, ganske ubetalelig. Men gipserne er ikke kun et godt pædago-gisk redskab, de er også ganske smukke i sig selv - en

god repræsentant for originalen. Og de hænger der i sangsalen og minder hver morgen igen om en tid i Eu-ropas historie, som ingen nogensinde har kunnet glem-me. Parthenon stråler endnu.

Simon Laursen

Mennesker i rummet.

Restaureringen af en parthenonmetope i sangsalen

Konserveringscenteret i Gram efterså i forbindelse med sangsalens istandsættelse salens seks parthenonrelieffer. Reliefferne er støbt i gips på British Museum efter de originale marmorrelieffer, som befinder sig på museet som en del af de såkaldte "Elgin Marbles".

Reliefferne blev leveret til skolen i 1889 og har siden siddet på sangsalens mure. Deres solide forankring på væggene har bevaret dem forholdsvis vel op til idag.

Under tysk soldaterindkvartering i salen i maj/april 1945 led de dog nogen overlast. Værst gik det ud over nordvæggenes metope (det midterste relief), hvor et hoved og en hæl blev slået af. Desuden kom der blækklatter på nogle af reliefferne.

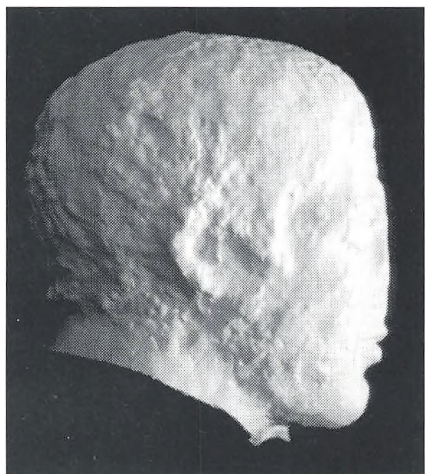
For at skjule blækklatterne blev reliefferne malet

over med hvid oliemaling (se artikler i Ripenserbladet januar og maj 1990).

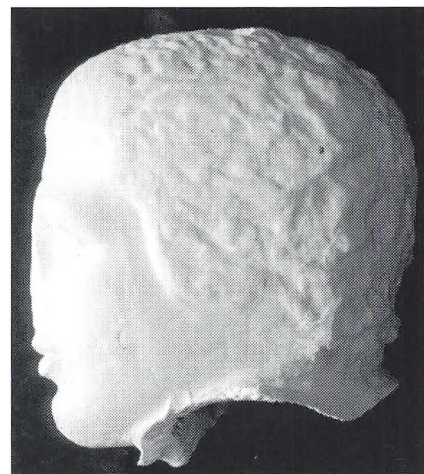
Mærkeligt nok synes der i de forløbne 53 år ikke at være gjort noget forsøg på at genskabe, hvad der i 1945 blev slået af. Mange synes slet ikke at have bemærket skaderne. En væsentlig grund hertil er selvfølgelig, at det originale metoperelief på British Museum i sig selv er et fragment, hvor både mand og kentauer mangler væsentlige dele af deres lemmer.

Hvor hovedet manglede, var det dog tydeligt, at der var tale om en moderne skade, idet et stykke af gipsrelieffets armering her stak frem.

Inden Konserveringscenteret gik igang med sit arbejde, vaskede malerne alle seks relieffer af i acetone.

Det nye gipshovede, forside.

Det nye gipshovede, bagside. Forsiden er tydeligt mere forvitret end bagsiden, en forvitring der er sket, mens metopen endnu sad på sin plads på tempelmuren i Athen.

Acetonen kunne ikke fjerne den gamle oliemaling, men enkelte steder blev det dog muligt at se spor af blækklatterne. Disse er nu påny overmalede.

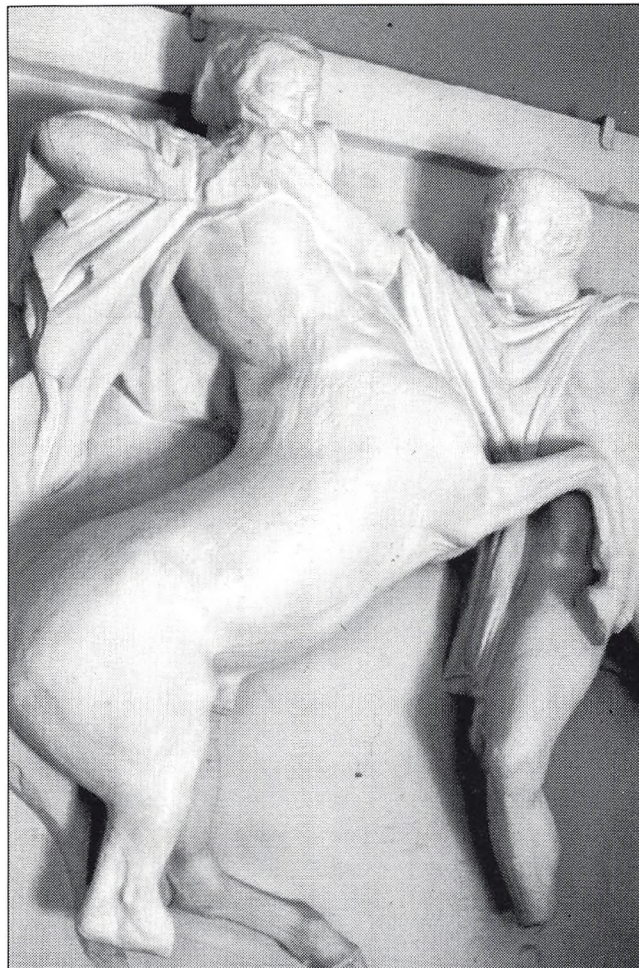
I det følgende skal der gøres rede for, hvorledes metoperelieffet fik sin hæl og sit hovede tilbage.

Først blev et ny hoved og en ny hæl bestilt på "Den Kongelige Afstøbnings-samling" i København. Denne samling ejer også en kopi af den originale metope i London. Hælen og hovedet, som er støbt efter københavnerkopien, er altså "nevøer" til kopien på Ribe Katedralskole.

Da de nye legemsdele ankom til Ribe, blev de transplanteret på skolernes relief som nedenfor beskrevet. Arbejdet blev udført den 11. og 12. marts af Konserveringscenteret i Gram ved konservatorpraktikant Nicole Stegmann og billedhugger Ole Videbæk.

1. Det nye hoved og den nye hæl males med zinkhvid oliefarve, som er indfarvet svarende til den gamle malings tone.
2. Tilretning af brudflader på relief og frilægning af armering. Både bronzearmeringen i halsen og jernarmeringen i kentauerbenet var i god stand.
3. Tilretning af det nye hoved og den nye hæl, således at de passer til de tilrettede brudflader på relieffet. Hælen udhules desuden, så den kan omslutte armeringsjernet.
4. Trepanering af hovedet og udsavning i hælen for at give plads for gipsindløb.
5. Udvanding af hoved og hæl.
6. Påsætning. Hovedet fikses let på sin plads ved gipsfyldning af revnerne, som er udvidet udadtil. Hælen fikses med gipsbandager.
7. Gips sprøjtes ind i hoved og hæl, som derved fastholdes endeligt.
8. Gipsbandage aftages. Form og farve retoucheres ved revner og gipsindløb.

Ole Videbæk

Metopen med nyt hoved og ny hæl påsat.

To fag

I fagene musik og religion giver to lærere i det følgende eksempler på deres særlige interesser og fagspecialer

Trommestriden hos inuit

Lad os begynde ved begyndelsen - ordet - for sproget vidner om ethvert folks tanke- og begrebsverden. På grønlandsk betyder ordstammen aner -, ånde eller åndedrag, men det kan også betyde ånd/helligånd. Anersaatit har derfor flere forskellige betydninger på grønlandsk: Det kan betyde noget, som kan give luft for glæde og lette sorg, men det kan også tolkes som sange født af åndedrættet. Derfor kan verbet anersaarpoq både oversættes til han/hun ånder, altså trækker vejret, og han/hun giver udtryk for følelser eller slet og ret: han/hun synger.

Sproget afslører et begrebsmæssigt slægtskab mellem en fysisk nødvendighed, dét at trække vejret, og noget sjæleligt, metafysisk - det åndelige. På denne måde var sange og følelser hos inuit nærmest to sider af samme sag. Et godt eksempel på dette er trommestriden - et af inuits mest særprægede kulturtræk.

Inuit er en lille folkegruppe, der har levet og overlevet i de umenneskeligt hårde, arktiske egne under vilkår, som ingen andre folkeslag har misundt dem. I kampen for overlevelse var inuits særlige samfundsforhold et essentielt redskab. På de små boplads var hvert enkelt individ uundværligt; hvis for eksempel en fanger omkom, betød det ofte sult og nød for de efterladte. Derfor oplærtes inuit til at tilbageholde og undertrykke alle følelsesmæssige udtryk, for man havde ikke råd til at miste bopladsfæller på grund af indre stridigheder. I gruppeoverlevelsens og harmoniens interesse blev aggressivitet og konfrontation et af inuitkulturens stærkeste tabuer.

De undertrykte frustrationer og konflikter måtte finde et mere accepteret afløb, og en mulighed for dette var trommestriden. Trommestriden var simpelthen legemliggørelsen af de forbudte følelser, og en af de få lovlige kanaler til at udtrykke aggressivitet og opsparet had over for bopladsfæller.

Hvis to mennesker på en boplads havde et udestående med hinanden, kunne den ene udfordre den anden til trommestrid. Den udfordrede kunne ikke undslå sig, fordi man troede, at han så ville blive ramt af en slags trolddom. Nu fulgte en vis forberedelsestid, hvor de to uvenner digtede lange smædeviser om hinanden, og i det hele taget forberedte sig mentalt på den forestående kamp. Erfarne slægtninge og venner hjalp til med at sætte ord sammen, og man organiserede en hel spionagevirksomhed for at finde svagheder og komiske træk hos modparten.

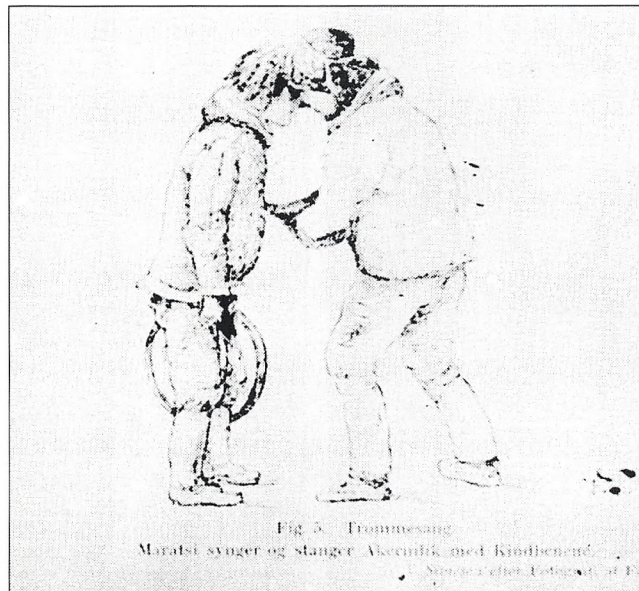
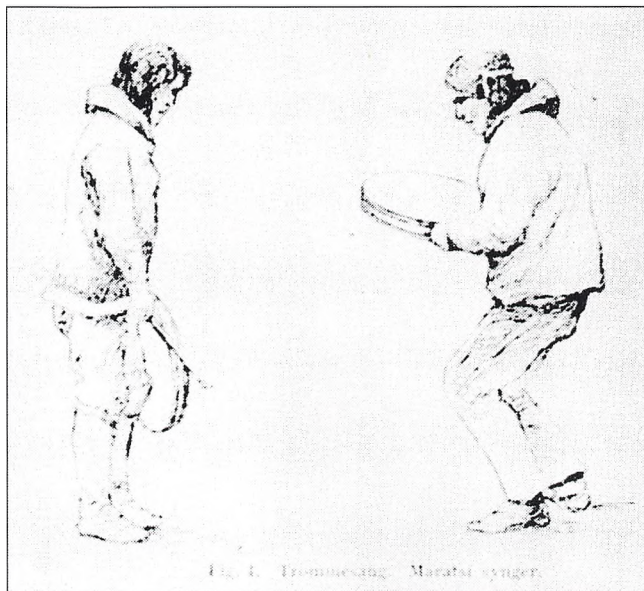
Trommestriden var en stor og festlig begivenhed, der samlede folk fra nær og fjern. De to uvenner skulle nu stå over for hinanden, og efter ganske bestemte regler afsang de deres nykomponerede smædeviser. Mens modparten sang sin smædevise til én, skulle denne stå stille lige overfor og roligt tage imod det hele. Familie og venner stod bag sangerne og hjalp til med at huske de ofte meget lange sange. Rundt om stod resten af bopladsfællerne og de tilkomne tilskuere, og de levede spændt med i kampen. Således skiftedes de to kæmpende med at synge hinanden på, idet de latterliggjorde og håned modparten på det groveste. Når de planlagte vers var afsunget, begyndte man at improvisere. En trommestrid kunne fortsætte i flere døgn, og bopladsen var på den anden ende i denne tid. Publikum morede sig over de kæmpende og kom med bifald og mishagsyttringer, efterhånden som kampen skred frem. På denne måde fungerede publikum som den offentlige mening

om, hvem der klarede sig bedst i ordstriden. Der blev dog aldrig udnævnt nogen taber og vinder. Efterhånden som alle de hadefulde følelser blev sunget ud af kroppen, blev luften mellem de to stridende rensset. Ikke sjældent endte hele processen med, at de to faldt hinanden om halsen og blev bedste venner.

Hele konflikten, der forstyrrede samfundets indre ro og bopladsfællernes utryghed ved det hele, blev således mere eller mindre bortskaffet. Sagen blev afgjort, og man lo en befriende og forløsende latter. Man kunne igen en tid ånde frit.

Ved denne sammensvejsning af den ønskede konfliktløsning og musik- og festlivet åbnedes gennem trommestriden en fantastisk mulighed for, ud over de retslige formål, at tilgodese et helt spektrum af andre vigtige sociale formål. At benytte musikken, følelsernes sprog, som medium i en konfliktsituation, har altså haft en befriende og udløsende effekt både for udøvere og tilhørere. Følelserne blev sunget ud af kroppen og fik dér et acceptabelt udtryk - konflikten er lettet og glæden har fået luft gennem anersaatit - sange født af åndedrættet.

Camilla Larsen

“Næste år i Jerusalem”

Udtrykket “Næste år i Jerusalem” er den konkluderende bøn ved de jødiske højtider Pesach og Yom Kippur. Man udtrykker dermed et håb om Gudsrigets og Messias’ snarlige komme, men samtidig også et ønske om selv at få mulighed for at komme til Jerusalem - ønsket om én gang i sit liv at besøge den hellige by.

Da jeg i 1985 begyndte at læse faget religion på Aarhus Universitet, havde jeg en drøm om at komme til Jerusalem. Jeg vidste allerede på det tidspunkt, at jeg ville vælge at specialisere mig indenfor jødedommen, og det var derfor oplagt at undersøge mulighederne for et studieophold ved Det hebraiske Universitet i Jerusalem. Der skulle dog gå næsten syv år, inden jeg kom afsted. At søge om og få legater til et længerevarende studieophold i udlandet er ikke noget, man bare lige gør - det kræver et velformuleret projekt, som igen forudsætter nogle studieår. Men da jeg i efteråret 1991 skulle i gang med mit hovedfagsspeciale (en videnskabelig afhandling på ca. 100 sider) havde jeg et kvalificeret projekt. Jeg søgte og fik et legat fra den israelske stat, der dækkede alle mine udgifter i et år - både universitetsgebyr, husleje og ca. 2500 kr. til leveomkostninger pr. mdr.

Næste skridt var så dels at få kontakt med en professor i Jerusalem, der ville påtage sig at vejlede mig, dels at få lært noget sprog. Jeg begyndte altså at lære ivrit (moderne hebraisk), det gik noget trægt; men det blev bedre, da jeg kom til Israel. Jeg fik også kontakt med en professor i Jerusalem, der ville hjælpe mig. Mit projekt gik ud på at undersøge de jødiske Messiasforestillinger, man finder i den jødiske litteratur i den intertestamentale periode. Det vil sige de jødiske forestillinger om Messias, man kan finde i skrevne kilder fra perioden ca. 200 f.v.t. til ca. 100 e.v.t. Det betød, at

jeg bla. skulle til at beskæftige mig med det store jødiske værk Talmud, der er en samling af kommentarer til Torahen (de 5 mosebøger). Dette er normalt ikke “pigearbejde”, og den professor, jeg havde kontakt til i Jerusalem, adresserede da også alle sine breve til mig med Dear Mr. Ryhave.

Tiden oprandt og jeg drog afsted til Jerusalem for i første omgang at tage på sprogskole. Det var i foråret/sommeren 1992. Da semesteret startede, og dagen nærmede sig, hvor jeg for første gang skulle til konsultation hos professoren, havde jeg en del overvejelser om, hvordan jeg skulle forklare, at jeg altså var Mr. Ryhave. Jeg vidste, at min professor var observant jøde og besluttede derfor at iføre mig tøj, der svarer til den observante jødiske norm, det vil sige løstsiddende 3/4 lang nederdel og en bluse med ærmer og rimelig høj halsudskæring - ingen afklippede shorts og soltop. Da jeg kom op til professor Schwartz så han blot op og ned af mig og sagde “So your are Mister Ryhave - welcome.” Og siden fik jeg al den hjælp jeg kunne ønske mig.

“Mr. Ryhave”.

At læse ved et universitet i udlandet er egentlig ikke så meget forskelligt fra at læse herhjemme. Den akademiske verden er en forholdsvis international størrelse, og arbejdsmetoderne er de samme, hvad enten man sidder i Århus eller Jerusalem.

Selvfølgelig har professorerne forskellige specialer, bibliotekerne forskellige låne- og læsesalssystemer, men kernen er stadig, at man sidder på biblioteket og læser, skriver og læser! Fordelen for mig ved at være i Jerusalem var, at deres universitetsbibliotek har alt, der er skrevet om jødedom gennem tiderne - om det så er et lille bitte ukendt værk af en ukendt dansker på dansk - så står det der! For mig var det som at lukke et barn ind i en slikbutik! Jeg fik et enormt fagligt udbytte af mit studieophold og nød timerne på biblioteket. Men en ting er timerne tilbragt på universitetsbiblioteket på Givat Ram - noget ganske andet er den tilværelse man havde udenfor. Man ville måske forvente, at der var en stor kulturforskel på Danmark og Israel. Der er selvfølgelig forskel - Israel er et typisk middelhavsland, men minder mere om Italien og Grækenland end om Ægypten. Israel er en moderne vestligt orienteret industristat. De har et demokrati efter vestligt forbillede. Deres "folkekirk" er den ortodokse jødedom, det vil sige at man har et overrabbinat, der fastsætter reglerne for det religiøse liv og de religiøse handlinger. Men mange israelere har samme forhold til jødedommen, som danskere har til kristendommen. Det er en del af kulturarven, en del af traditionen, men ikke noget der spiller en dominerende rolle i hverdagen. Det, jeg oplevede som den største forskel mellem Danmark og Israel, var virkningen af den politiske situation i landet. Da jeg var i Israel, var Den anden Golfkrig lige slut, fredsforhandlingerne ved at tage deres spæde begyndelse, Rabin dannede regering og intifadaen optrappedes! Med andre ord, der var ikke specielt fredeligt i den periode - heller ikke i den periode. I foråret 1992 tog terroraktionerne til, flere og flere civile israelere blev bevæbnet. Det

blev dagligdag at se mænd med en pistol fæstnet til livremmen, det blev dagligdag at der var security cheks alle vegne: ved supermarkedet, i bussen, ved universitetets indgang, ved museerne, overalt i den gamle bydel. Det blev dagligdag at blive evakueret fra lejligheden på grund af mistanker om bomber, og at der blev kastet brosten mod bybusserne. Engang oplevede jeg sågar, at bybussen blev beskudt med geværer. Man lærer at reagere hurtigt! Jeg var medlem af en vandrerklub på universitetet, hvor vi tog på weekend vandreture nede i Sinai Ørkenen. Vi havde altid våben med. Jeg ville have forsvoret, at jeg nogensinde skulle komme til at slæbe rundt på et ouzi maskingevær - men det har jeg!

Hvordan forholder man sig som fredelig dansker til dette mareridt af utryghed og vold? Det uhyggelige er, at det ligesom alt andet blev dagligdag. Man vænnede sig gradvist til det, tog de nødvendige forholdsregler og tænkte så lidt som muligt over det i hverdagen. Livet går videre, man står op, tager på universitetet, håber blot på at bussen ikke beskydes denne morgen - det er så irriterende med alle de forsinkelser! - man køber ind, laver mad, mødes med venner, går i byen om aftenen, går i biografen osv. Reaktionen kom først, da jeg kom hjem til Århus igen. Da sirenen hylede klokken 12 den første onsdag, jeg var hjemme, kastede jeg mig ind under spisebordet! Jeg åbnede automatisk min taske for et security check, når jeg skulle ind i Brugsen. Langsomt tog det af, og i dag ligger jeg ikke længere og roder rundt under diverse møbler, når en sirene hyler.

Det er tankevækkende, hvad et menneske kan vænne sig til, det stressniveau man kan leve med som en del af dagligdagen. Men man skal ikke være i tvivl om, at det koster - man betaler en pris. Nerverne bliver slidt på en anden måde. Livet leves mere intenst, og der er en reparationsperiode, når stressfaktoren er væk. Konflikten i Israel har to parter: israelerne og palæstinenserne. Jeg har bevidst undladt at komme ind på denne konflikts politiske aspekter, men der er ingen tvivl om, at den sli-

der på begge parter - det jeg har oplevet er en luksus-udgave: begrænset i tid og med den trygge forvisning, at der var et fredeligt hjemland at komme tilbage til.

Skal man, eller skal man ikke ønske at komme til Jerusalem næste år?

Skal man, eller skal man ikke tage chancen, den udfordring, der ligger i at søge væk fra det trygge og velkendte Danmark? Hvorfor begive sig ud i en verden, der kan være meget anderledes og besværlig at leve i, grum måske endda til tider farlig?

Ser vi på det ud fra en uddannelsesmæssig sammenhæng, kan jeg kun tilskynde til, at man rejser ud. At man benytter de muligheder en given uddannelse giver for udveksling. Fordelen ved at rejse ud med et uddannelsesmæssigt projekt er, at man meget hurtigt har mulighed for gode kontakter. Man færdes i et miljø, hvor nogle af normerne er kendt hjemmefra, og samtidig vil hvert land have sin egenart. Det stiller krav at rejse ud. Man skal være fleksibel, åben for, at andres måder at gøre tingene på kan være lige så gode som vores egne.

Man skal lære at være "den fremmede", der måske ikke taler sproget for godt til at begynde med, den, der ikke er vokset op i landet, og derfor ikke ved, hvordan samfundet hænger sammen. Har man det trist, er der ikke et netværk af familie og venner ved hånden til at støtte og hjælpe, man må i højere grad klare sig selv. Der er således også et eksistentielt og personlighedsudviklende aspekt ved at rejse ud.

Hvad kan man så bruge disse erfaringer til? Ja, for det første er det altid sundt at få sin egen andedam lidt på afstand. Men vigtigere er det, at det stiller nogle krav til den enkelte, som senere i livet kan være med til, at man dels tør nogle andre ting, og dels får nogle værdifulde erfaringer i kulturforskelle i at overvinde dem. Med den internationalisering, vi oplever i verden i disse år, er det bestemt ingen ringe balast at have med sig.

Tag derfor til Paris, Istanbul eller Tokyo. Næste år. Eller næste år igen.

Trine Ryhave

Traditionen - den strik

Årets julekomedie

Kaster man et blik tilbage til 1500-tallet, opdager man, at i de vigtigste byer, såsom Ribe og København, spilles skolekomedier, først på latin, senere på dansk, og at ribebispen Peder Jensen Hegelund var en af de betydeligste personligheder i den humanistiske skolekomedietradition på den tid.

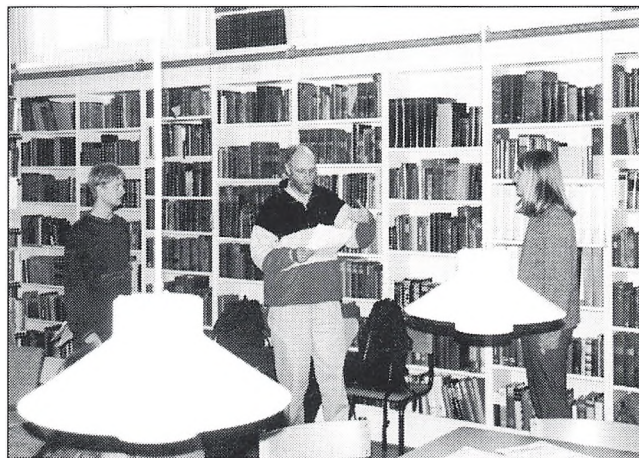
Går man en tur i vores rundgang, kan man stifte bekendtskab med vor skoles komedietradition i nyeste tid: vinderplakaten i den årlige teaterplakatkonkurrence gennem de sidste knap 20 år fortæller en historie.

Og endelig: lytter man i dag til vore elevers ønsker til årets skolekomedie, hører man, at vi næsten har tradition for at sætte en musical op - hvilket vi gjorde i 93 og 97.

Af denne og andre gode grunde giver det sig selv, at vi hvert år før skolekomedieprojektets opstart må tage bestik af den aktuelle situation og glemme traditionen. Men kan vi ikke åbenlyst agitere for humanismens dannelsesprogram - hvem tør tale om borgerdyder, når årets skolekomedie skal aftales med eleverne? - kan vi dog i det skjulte glæde os over, at de engagerer sig i en lære- og dannelsesproces, der rummer mere end tungefærdighed på dette eller hint sprog.

Hvordan kommer man i gang uden tyngende traditionsbevidsthed? Skolen er i færd med at etablere en tradition for i så god tid som muligt at træffe aftale med interesserede lærere om at sørge for, at også næste skoleår er krydret med en forestilling hen under jul. Det har i år betydet, at en lille gruppe lærere ret tidligt på skoleåret (hvilken magt har ikke det gode eksempel!) har bidt mærke i, at skolens kalender annoncerer skolekomedie 1.-2.-3. dec. og derfor allerede i september har holdt møde med 2.G-elever om sagen.

Lærergruppens overvejelser før projektets start var

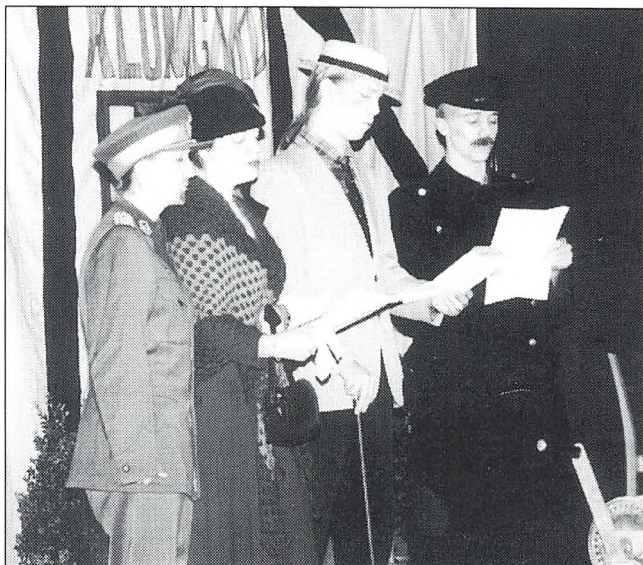

af praktisk art: vi ville undgå endeløse diskussioner om valg af stykke; vi ville give så mange elever som muligt en chance for at være med; og vi ville lægge op til størst mulig aktivering af de involverede. Tidsspilde undgås som bekendt ved grundig forberedelse. Derfor havde vi på forhånd læst forskellige stykker og hver fundet vores favorit: et stykke i Tjkehovs stil, et stykke i den absurde tradition og endelig vinderen: Holbergs Barselsstuen, der blev præsenteret således:

Det stykke, som vi vil præsentere som tredje valgmulighed, er skolekomedieklassikeren Barselsstuen af Ludvig Holberg i en særdeles fri og nutidig bearbejdelse ved Marianne Hesselholt.

Barselsstuen egner sig af flere grunde til skolekomedie. Den er først og fremmest et sjovt stykke i den danske tradition. Den har forholdsvis mange roller, nemlig 18, og den er overkommelig at arbejde med, når vi tænker på den tid og de ressourcer, vi har.

Komedien begynder med, at den 69 årige gårdejer Corfits i landsbyen Ålum (eller er det Fole?) sætter en annonce i Den Blå Avis: *Ung, smuk og ærlig polsk pi-*

ge, helst fra landet, søges af energisk dansk landmand med reelle hensigter. Hans gode ven Jeronimus advarer ham... - Godt et år senere nedkommer Corfits' 17 årige kone Malina med et barn... - Som det er skik og brug, kommer naboer og bekendte på barselsbesøg. Nogle kommer af høflighed, andre af nysgerrighed og på grund af udsigten til en god sladderhistorie. Der er nemlig opstået det rygte, at Corfits nok ikke er far til barnet. Den unge musiklærer Gothard, der har givet den unge kone lektioner, menes at være en mere oplagt kandidat til faderværdigheden. Den arme Corfits ved ikke, hvad han skal tro, og gemmer sig under sin kones seng for at undgå at blive spottet af de besøgende.

De besøgende er en række komiske typer: der er Mine, der er så genert, at hun intet får sagt; der er lærerinden, der er så klog, at hun kan undvære hovedet; der er sladre-kællingerne Bims og Vims, Sofie med den ildrøde tud, grædekonen Gedske og heksedoktoren Gunhild, der tager sig godt betalt. En Nato-øvelse i nærheden bringer en vinglad tysk befalingsmand og hans oppasser forbi. De kommer op at slås med drukmåsen

Jens Olsen. Lidt senere dukker også en pige-glad dansk officer fra Dronningens Livregiment op.

Tjenestefolkene Pernille og Troels forfærdes, da Gunhild får udstyret Corfits med horn i panden, og Corfits er til sidst parat til at søge ind på et pensionistkolektiv i Hornbæk. Det hele viser sig imidlertid at være en stor misforståelse, og Corfits kan lykkelig og stolt forenes med kone og barn.

Det er klart, at sådan et stykke appellerer til et ungt menneske, som ikke tager det så tungt, at Fader Holberg (hvem var han forresten) er skubbet i baggrunden og moderniseret til en toptonet "playmaker". Vi jeronimusser kan godt ymte noget om lødighed - elevernes kvalitetskriterium er fun og action, som ved nærmere undersøgelse nok viser sig at være lidt mere komplekse fænomener. For nogle elever forudsætter dette fænomen, at aktørerne kan deres roller (det drejer sig om deres ære); for andre implicerer det bevægelighed på scenen; for andre igen kræver det musik, som ikke bare er pausefyldt eller lydteppet, men en integreret udtryksform på linje med ord; og for atter andre er det sjov og ballade.

Fælles for alle er dog lysten til at give stykket historisk kolorit. Hesselholts dristige bearbejdelse af teksten har allerede fjernet præg af Holberg-tid, men der er jo fortid nok at tage af. For nutidens unge er 50'erne blevet til "historie", og trivialforfatteren Morten Korch sætter en spøjs trend med sine miljøskildringer, der både tiltrækker og frastøder i kraft af de lidt naive og ufrivilligt komiske landlige figurer. Eleverne er hurtige til at se de muligheder, der ligger i at gøre 50'ernes Morten Korch-miljø til ramme om Barselsstuen, og selvfølgelig vil deres ideer få stor indflydelse på sceneopbygning, kulisser, kostumer osv.

Eleverne vil gerne give plads for hinandens "sære interesser" eller særlige evner, så det er let at få tilslutning til vores "traditionelle" udspil: der er mange roller, og aktørerne kan fylde på af deres eget, dvs. være deres egen og hinandens instruktør. Dermed er vore praktiske "start-mål" nået. På dette tidspunkt har vi truffet aftaler med uundværlige praktikere - den efterhånden faste stab af sceneteknikere og lys- og lydfolk, der tæller både lærere og elever.

Forudsætter vi regelmæssige prøver og 100% fremmøde, ved vi godt, at de potentielle aktører også møder med bindinger til anden side i form af f.eks. fritidsarbejde og andet skolearbejde. Vi fornemmer, at fritidsarbejde gør sig gældende, skønt eleverne nævner historieopgaven i 2.G som en forhindring for den totale hengivelse til skolekomedien. Historieopgaven har fået forhåbninger til at bryde med deraf følgende gråd og tænders gnidning. Men vi må gøre os hårde og se at komme videre.

Nogles skuffede forventninger opvejes af andres glæde ved at engagere sig, finde på, prøve sig frem, få og give gode råd, eksperimentere med de kulørte mediers udtryksformer - lutter udladninger af psykisk og fysisk energi.

Som lærere glæder vi os over, at vores skoleform har plads til dette lyspunkt i et forløb, som af enkelte 2.G-ere ellers kan opleves som mørkt. Lur os, om ikke der er en lang tradition for den fornøjelse.

Kirsten Kirkelund, Lars Ilsøe, Bent Mortensen

Korsangens velsignelser

En månedstid inde i dette nye skoleår er det helt umuligt at forestille sig, at det nogen sinde vil blive bare en lille smule sommer i år. Sommerferien er langt bag os og længe ude af folks tanker, og efterårsferien fortaber sig langt ude i fremtiden i tågerne af den halvfærdige danske stil og de grammatikopgaver, der ligger hjemme på skrivebordet og venter på at blive løst. Selv 1.g'erne begynder at ligne rigtige gymnasieelever - pukkelryggede under taskens tunge åg og tomme i ansigterne af matematiske formler og grammatiske regler. Jo, vi er i gang med endnu et skoleår, det skal ingen være i tvivl om.

Men midt i dette tunge, regnvåde og noget modløse vejr har omkring 500 gymnasieelever fundet en lille gnist af livets salighed. De står nu i en hal i Esbjerg og skråler af deres lungers fulde kraft, mens en mand foran dem står og fægter vildt med armene. De er ikke til fodbold eller ishockey, og de tiljubler heller ikke deres religiøse eller politiske leder. Nej, dette er årets korworkshop for gymnasiekor i Ribe Amt, og fægteren er Jens Johansen, meget anerkendt korleder fra Århus.

Det hele er begyndt med en morgensøvnig bustur til Esbjerg, hvor man forsøger at få nogenlunde styr på folk ("2.Mus og 1.g'ere i næste bus": citat Steen, inden vi kører fra Ribe) og pengene "(Jamen, betaler du for en eller to?)" citat Dorte lidt uden for Gredstedbro), og hvor snakken går livligt blandt de indviede, dem, der var med sidste år, og de uvidende, der i hvert fald har noget at glæde sig til. Efterhånden, som bussen kommer op i hastighed, og som Esbjerg rykker nærmere, vågner folk op til dåd. Dette tegner egentlig til at blive en rigtig god dag.

Vel ankommet til Esbjerg og lige knap og nap inde i hallen begynder det sædvanlige, må man sige, gededemarked, hvor folk, i et forsøg på at tilkæmpe sig en

plads ved siden af hjerteveninden og helst lige bag ved kæresten eller ham den lækre fyr inde fra 3.g., spurter rundt og udfører de mest halsbrækkende akrobatiske øvelser over stoleryg. Ja, man må desværre konstatere, at det mest er pigerne, der praktiserer denne pladssøgning. Man kan jo heller ikke vide, om korlederen vil have pigerne forrest eller bagerst, eller om alterne skal sidde til venstre for soprannerne eller omvendt.

Når man endelig har fået delt menneskemængden i drenge og piger og i skrigere og brummere, skal den inddeles i over og under skrigere/brummere, og så begynder de strategiske rokeringer forfra.

Dette virvar er et must for en kordag, og man må da sige, at det skaber en vis latter og varme - især når lille Bent fra Arnum finder ud af, at han sidder midt imellem pigerne. Jo, det er skam morsomt.

Når der endelig er faldet ro over den nu forhåbentligt vågne forsamling, begynder opvarmningen. Dette går al sin enkelhed ud på at få stemmen varm, så den klinger bedre - siger lærerne. Men i virkeligheden går det ud på at synge små idiotiske melodier, der sniger sig opad, til man er ved at dø, for derefter at gå den anden vej, indtil det er absolut sidste station før ræbet. Og det kalder de sundt for stemmen. Men jo, det skal jo til, og varm bliver man.

Så når man endelig til det, det hele går ud på - at synge en rigtig lækker discosang fra 70'erne, for det er sådan noget, den føromtalt fægter gør sig i. Og det swinger - i hvert fald begynder det at swinge lidt, efterhånden som Ib og Pia får styr på stemmerne, og Bent (der nu har flyttet sig) får fundet brillerne frem og finder ud af, at det er et g (en tone), han skal synge og ikke et fis (et fis er, til alle jer derude i det lille land, der ikke kan huske jeres musiktimer, endnu en tone og ikke et uartigt ord.).

Men inden vi når så langt, skal stemmerne jo først læres, da det er forholdsvis praktisk, at alle i samme stemmegruppe synger nogenlunde det samme. Dette foregår på den måde, at hver stemmegruppe synger deres respektive stemmer igennem, og jo, det er ofte ligeså kedeligt, som det lyder. Det resulterer da også i, at de, der ikke vågnede helt under alt rokeringsvirvaret, nu igen lader sig hendøse til sovende tilstande. Men alt får jo som bekendt en ende, og til sidst er det tid til at sætte det hele sammen. Dette kræver ofte en del bestemthed og vilje, da de andre helst vil synge noget, der får ens egen lille melodi til at lyde mærkelig og falsk. Det gælder altså om virkelig at stå fast og ellers bare lukke ørerne for, hvad de andre synger. Egentlig kan det sammenlignes med et lille mundhuggeri, hvor alle absolut vil have ret. Og hvor det i andre tilfælde kan være hensigtsmæssigt at gå på kompromis, gælder det her om at holde på sit. Med tiden sker der dog en slags forsoning, og det kan som ovenfor beskrevet godt komme til at swinge.

Tiden går, folk begynder at vugge og smådanse, og inden man ser sig om, er det blevet kaffepause (for sådan nogle kan man ikke undvære, da lærerne i så fald ville dø under frygtelige abstinenser. Det går jo ikke). Snakken går livligt om sangene - ja, nogle er ligesom kørt fast i en rille, og de sidder bare på deres pladser og synger rokkende på deres stemme til omkvædet. Var man udefrakommende, ville man tro, at det var slået klik for dem. Dette er dog helt normalt, skal det siges. Det tyder mere på en særlig intens koncentration end en sletning på harddisken. Desværre for omgivelserne kan denne tilstand godt blive nærmest kronisk, idet den så kan vare i op til en hel uge. Efter pausen flyver tiden atter afsted, mens der synges, nynnes, brummes, skrives, grines og læses og bladres i noder. Og man undrer sig over underlige udtryk i disse dejlige discosange: Get my boogie down - ja, forhåbentlig er der een i verden, der ved, hvad han har ment. Nogle gange siger fægte-

ren nogle for sangen yderst relevante ting, og enten forstår man ikke, hvad han fabler om, og synger derfor ufortrødent videre på sin egen tolkning af sangen, eller også kæmper man en vild kamp med sig selv for at gøre præcis det, han gerne vil. Og de musikalske irriteres over, at ham skråt bagved hele tiden synger forkert, men siger ikke noget, i hvert fald ikke til ham, for man vil jo ikke virke bedreviddende og arrogant. Men når alt kommer til alt, er det smadder sjovt, og alle hygger sig bravt.

Inden længe er det frokostpause, og de, der lider af det før omtalte rille-syndrom, synger ufortrødent videre med munden fuld af mad. Men hvad, der er jo intet at gøre ved det, og man skal jo heller ikke tage glæden fra dem.

Sådan en dag skal og må ende med en koncert, hvor alle synger som gjaldt det livet. Og det er da også derfor, at de ca. 500 gymnasieelever nu står og "skråler af deres lungers fulde kraft, mens en mand foran dem står og fægter med armene."

Udenfor regner det stadig og efteråret banker meget bestemt på døren. Hjemme på skrivebordet ligger den danske stil og samler støv og grammatikhæftet har indrettet sig et hjem på hylden. Men pyt med det, for inde i hallen har musikken taget deres plads.

Ovenfor har jeg beskrevet lidt af korsangens velsigelser. Det er sjovt, hyggeligt og -tro mig - det lyder også godt. Så hvis du savner lidt fællesskab, hygge og gode harmonier i din tilværelse, så er det bare med at komme til korprøverne på skolen. Det foregår cirka på samme måde som ovenfor beskrevet - bare i lidt mindre format.

Catrine U. Frølund, 3.y

Informationsmotorvejen

HTML, WWW, FTP, JAVA, IT, URL, IKT og mange andre tekniske forkortelser, der intet siger almindelige dødelige mennesker. Fagudtryk der lige med det samme giver et dårligt indtryk. Om ikke andet, så er Ribe Katedralskole med på disse forkortelser, eller rettere sagt, Ribe Katedralskole er nu i fuld gang med at tage den nye teknologi i brug. Vi er i disse måneder i gang med at lægge mange informationer og dagligt nyt fra Ribe Katedralskole ud på internettet. Dette vil medføre, at folk udefra, det kan være kommende elever, gamle elever, forældre og andre interesserede mennesker, kan få adgang til informationer fra Ribe Katedralskole med et enkelt klik. Velkommen til den fagre nye verden. Dette er dog ikke et medie, som lige nu og her vil slå alt andet væk fra skrivebordet og gøre papiret overflødigt, men det vil være et supplement til de allerede eksisterende materialer. Men det nye medie vil også på længere sigt blive mere uddybende i informationen, end en lille brochure fra Ribe Katedralskole nogen sinde vil kunne blive, idet det intet koster at lave nogle ekstra elektroniske sider omkring et emne.

Lige nu kan de første spæde skridt til Ribe Katedralskoles hjemmeside, eller om man vil Ribe Katedralskoles meget store opslagstavle, ses på følgende adresse: "www.ribekatedralskole.dk". Siden kan ses med et såkaldt browser program, som f.eks. kunne være "Netscape" eller det mindre brugte "Internet Explorer". Man skal derudover være koblet på internettet hjemmefra, på arbejdet, i skolen, på biblioteket eller et helt femte sted, som har en opkobling til internettet. Det er faktisk lige meget, hvor i verden man befinder sig, det kunne f.eks. også være Japan, Grønland eller USA, bare man kan komme i nærheden af en computer med internetopkobling. Allerede her kan man også se de mange perspektiver en hjemmeside kan have. F.eks. vil

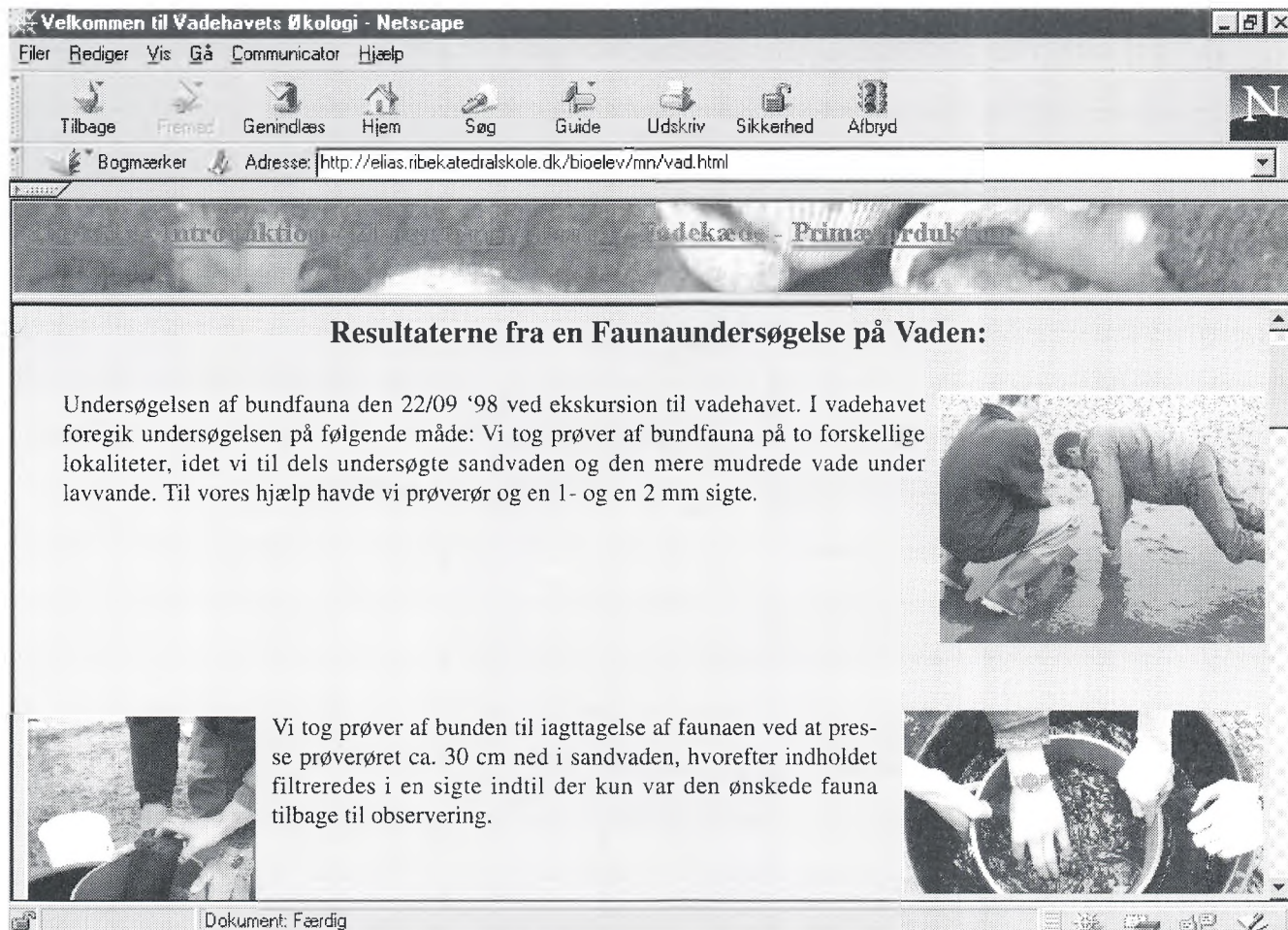
kommande udvekslingsstudenter kunne se deres kommende skole, de ville også efter et ophold kunne få de nyeste oplysninger og informationer fra deres gamle skole. Forældrene hjemme i f.eks. USA ville også kunne følge med i, hvad skolen laver og få de nyeste informationer. Disse informationer er lige nu begrænsede, men vil som sagt blive udvidet i takt med tiden, når de allerede eksisterende informationer bliver lagt på internettet. Lige nu kan man se begrænsede oplysninger om de forskellige fag, der tilbydes på skolen. På længere sigt vil man kunne indhente flere informationer om faget, hvilke lærere der er tilknyttet faget, og hvor der f.eks. kan indhentes information ude i den store vide verden om faget. Man kan også indhente viden om skolen og dens historie. Man kan lade sig føre rundt på skolen i en interaktiv fotorundtur, hvor man kan klikke sig rundt på skolen og se nogle af de sjove ting der findes. Der er også mulighed for at elever kan få egen email adresse, mens de går på Ribe Katedralskole, f.eks. "rk96y01@ribekatedralskole.dk". I forbindelse med projekter på skolen er der fremover også mulighed for at udgive rapporter og billeder fra selve projektterne. Lige nu er der mulighed for at se biologiholdets Vadehavsprojekt, "XB-1" projektet lavet af nogle 3.g fysik-elever og billeder fra Store Heimdal og årets skolekomedie.

Man kunne også forstille sig, at man fremover vil kunne hente pressemeddelelser, aktivitetskalender, kommende arrangementer, fagugeplaner for eleverne, årsskriftet og skemaændringer ned til ens egen computer. Dette er stadigvæk ikke ensbetydende med, at vi hermed afskaffer papirtrykkene. Det er nok mere ensbetydende med, at vi fremover vil kunne nå et større publikum og spare en hel masse i porto. Og alt vil nok være ved det gamle, hvad angår papirtrykkene, idet folk

så istedet vil printe teksterne fra internettet ud på papir, da det nu engang er rarere at læse tekster trykt på papir end at læse tekster på skærmen. Så vi siger ikke

“Velkommen til det papirløse kontor!”, men “Velkommen til Ribe Katedralskoles store opslagstavle!”.

Asbjørn Laurberg

The screenshot shows a Netscape browser window with the title "Velkommen til Vadehavets Økologi - Netscape". The address bar contains the URL "http://elias.ribe.katedralskole.dk/bioelev/mn/vad.html". The page content includes a navigation menu with links like "Indførelse", "Indledning", "Fådekedde", and "Primærproduktion". The main heading is "Resultaterne fra en Faunaundersøgelse på Vaden:". Below this, there is a paragraph of text and two photographs. The first photograph shows two people in a wetland setting, and the second shows hands filtering a sample in a bucket.

Resultaterne fra en Faunaundersøgelse på Vaden:

Undersøgelsen af bundfauna den 22/09 '98 ved ekskursion til vadehavet. I vadehavet foregik undersøgelsen på følgende måde: Vi tog prøver af bundfauna på to forskellige lokaliteter, idet vi til dels undersøgte sandvaden og den mere mudrede vade under lavvande. Til vores hjælp havde vi prøverør og en 1- og en 2 mm sigte.

Vi tog prøver af bunden til iagttagelse af faunaen ved at presse prøverøret ca. 30 cm ned i sandvaden, hvorefter indholdet filtreredes i en sigte indtil der kun var den ønskede fauna tilbage til observering.

“Bella Roma”

3.g var på studietur i Rom
i begyndelsen af november

Fællesarrangementer

“Det forsømte forår” på Ribe Katedralskole

Hvert år afholdes der på skolen en række fællesarrangementer for alle skolens elever og lærere. Det kan være en koncert eller et teaterstykke, et møde med en forfatter (senest Lars Bukdahl), en politiker (Uffe Ellemann-Jensen) eller en filminstruktør (Nils Malmros).

Tirsdag den 9. november 1998 opførte teatertruppen Alpha Centauri Hans Scherfigs *Det forsømte forår* - som musical! Man fornemmer vist nok min skepsis i såvel bindestregen som udråbstegnet. Gad vidst, hvad Scherfig ville have sagt til at opleve sit mesterværk som syngespil i en sportshal. Nå, men den gamle betonkommunist var på mange måder en venlig mand, så han ville nok slet ikke have sagt noget. Min skepsis viste sig nu kun berettiget, hvad sangene angik, skuespillerne og musikerne var glimrende, og alle følte sig godt underholdt. Et musikalsk højdepunkt blev nået, da alle medvirkende i en scene med morgensang på den gamle skole afsang *Den signede Dag med Fryd vi ser* i hver sin toneart. En passende hævn over Grundtvig og al hans meningsløse kritik af “Skolen for Døden”.

Romanens politiske indhold, den bidende satire over det borgerlige samfund, var, for nu at blive i det musikalske, ganske gået fløjten. Tilbage var først og fremmest en række prægtige parodier på lærer- og elevtyper. Af disse var elevportrætterne langt de mest realistiske. Som alle ved er lærere i det virkelige liv velafbalancerede, blide og sympatiske. Af indlysende grunde kunne der ikke blive plads til alle figurerne fra Scherfigs tætbefolkede kollektivroman. Man savnede eksempelvis rektor, som velsagtens har været i folketinget, og lektor Blommes vikar, den uhyggeligste af dem alle, repræsentanten for moderne og progressiv pædagogik. Blomme blev jo, som det vil være læseren bekendt,

såret under en bustransport inden han sidenhen blev myrdet. Blandt eleverne manglede flere, ikke mindst senere litteraturkritiker Harald Horn, den kommende pastor Nørregaard-Olsen (begge yderligere latterliggjort i *Frydenholm*) og den uheldige Hurrycane, som allerede blev slået sammen med Thygesen i filmen. Til gengæld fik andre figurer lov til at udfolde sig, såsom Mikael Mogensen, evighedsstudenten som kom voldsomt af dage i *Den forsvundne fuldmægtig*, selvsamme fuldmægtig i Krigsministeriet Theodor Amsted, Edvard Ellerstrøm, dommeren der selv var morder, og ikke mindst de to lærere Blomme og Aben. Blommes figur blev fremstillet under tydelig inspiration fra Frits Helmuth, men Aben var en studie i forrygende komik. Og så var skuespilleren endda trommeslager i orkestret, når han ikke var på scenen (eller rettere: gulvet, scenen var nemlig ikke blevet stillet op).

Jeg ved ikke, hvor meget *Det forsømte forår* egentlig siger unge mennesker i dag. Naturligvis er det altid morsomt, når lærere bliver gjort til grin, men i dag er det jo ikke eleverne, men derimod lærerne, der bliver tyranniseret. Men morsom er romanen, og morsomt var stykket, så bærer jeg gerne over med, at de ustandseligt brød ud i sang.

“Det er forår udenfor. Og det er lyst og mærkeligt og melankolsk. Man er voksen og fri nu og kan gøre, hvad man vil. Men man fik aldrig rigtig lært foråret at kende. Man har forsømt det.

Verden er ung og grøn og saftig. Og man lod alle sine forår gå til spille. Og det er blevet sent nu”.

Eller hvad?

Ole Hedegaard Jensen

Folkemusik fra Sankt Petersborg

Tirsdag den 15. september havde skolen besøg af et folkemusikensemble af konservatorieelever (de blev kaldt elever, men havde alle mindst 6 års grundig musikuddannelse bag sig) og medfølgende professorer fra Sankt Petersborg.

Først deltog de i en time sammen med mellem-niveauholdet i musik og 2. g's russiskelever hvor alle, russere og danskere sammen, sang russiske folkesange.

Bagefter holdt de koncert for hele skolen. Vi oplevede dels mere kendte instrumenter som harmonika, guitar og balalajka, men også en kæmpe gulvbas-balalajka, domra (et mandolin- (lignende strengeinstrument), svirelj (en form for panfløjte), gusli (en slags psalter) og derudover skeer, små kæppe, fuglefløjter og andre småting fra den gamle russiske landsby, som alle sammen kunne forvandles til musik. På alle disse instrumenter spillede musikerne helt virtuost, hvad enten det drejede sig om egentlig folkemusik, hvor et af numrene havde en forbløffende lighed med "Min hat, den har tre buler", eller der var tale om musik af Grieg, Gavrilin eller Paganini.

En stor og usædvanlig musikalsk oplevelse, smittende, så vi gik glade og nynnende derfra.

Kirsten Beck og Dorte Stig Madsen

Gymnasiets opbygning og de valgfag, der tilbydes på Ribe Katedralskole

Gymnasiet er almindendannende. Det vil sige, at det giver en uddannelse, der kan anvendes i mange sammenhænge, og som lægger megen vægt på den enkeltes personlige og sociale udvikling. En almen uddannelse sigter således ikke mod et bestemt erhverv.

Gymnasiet er også studieforberegende. Det vil sige, at gymnasiet giver det nødvendige faglige grundlag for videregående uddannelser. Studentereksamen giver ad-

gang til universiteter og andre højere læreanstalter, men mange studenter i dag vælger også at gå i gang med kortere uddannelser eller søger ind som elever i private eller offentlige institutioner og virksomheder. Det er gymnasiet også et godt grundlag for.

Gymnasiet er opdelt i 2 linier, en sproglig og en matematisk. Fagene består af obligatoriske fag (som alle skal have) og af valgfag.

Kundskabens træ.

Sproglig linie

3. g	Idræt 2 timer	Dansk 4 timer	Historie 3 timer	Religion 3 timer	Billed- kunst 2 timer	Oldtids- kundskab 3 timer	Valgfag 4-5 timer	Valgfag 5 timer	Valgfag 5 timer	I alt 31-32 timer pr. uge	
2. g	Idræt 2 timer	Dansk 3 timer	Historie 3 timer	Fortsætter- sprog 4 timer	Gegrafi 3 timer	Begynder- sprog 4 timer	Engelsk 4 timer	Naturfag 4 timer	Valgfag 4-5 timer	I alt 31-32 timer pr. uge	
1. g	Idræt 2 timer	Dansk 3 timer	Historie 3 timer	Fortsætter- sprog 4 timer	Biologi 3 timer	Musik 3 timer	Begynder- sprog 4 timer	Engelsk 4 timer	Naturfag 3 timer	Latin 3 timer	I alt 32 timer pr. uge

Sproglig linie

De mørke felter er obligatoriske fag, der er fælles for både sproglig og matematisk linie. De grå felter er fag, der er obligatoriske for sproglig linie alene. Fortsætter-sprog er tysk eller fransk. Begyndersprog er enten fransk, russisk, spansk eller tysk. Naturfag består af elementer fra matematik, fysik og kemi.

Matematisk linie

3. g	Idræt 2 timer	Dansk 4 timer	Historie 3 timer	Religion 3 timer	Billed- kunst 2 timer	Oldtids- kundskab 3 timer	Valgfag 4-5 timer	Valgfag 5 timer	Valgfag 5 timer	I alt 31-32 timer pr. uge	
2. g	Idræt 2 timer	Dansk 3 timer	Historie 3 timer	Sprog 2 4 timer	Geografi 3 timer	Engelsk 4 timer	Matematik 5 timer	Fysik 3 timer	Valgfag 4-5 timer	I alt 31-32 timer pr. uge	
1. g	Idræt 2 timer	Dansk 3 timer	Historie 3 timer	Sprog 2 4 timer	Biologi 3 timer	Musik 3 timer	Engelsk 3 timer	Matematik 5 timer	Fysik 3 timer	Kemi 3 timer	I alt 32 timer pr. uge

Matematisk linie

De mørke felter er obligatoriske fag, der er fælles for både sproglig og matematisk linie. De grå felter er fag, der er obligatoriske for matematisk linie alene. Sprog 2 er tysk, fransk, russisk eller spansk.

På sproglig linie tilbydes følgende fag på højt niveau:

	Antal timer ugentligt	
	2.g	3.g
latin	5	5
græsk	5	8 (incl. oldtidskundskab)
samfundsfag	5	5
musik	5	5
biologi	5	5
matematik	5	5
engelsk	-	5
tysk	-	5
fransk	-	5
russisk	-	5
spansk	-	5

På matematisk linie tilbydes følgende fag på højt niveau:

	Antal timer ugentligt	
	2.g	3.g
^{x)} matematik	-	5
fysik	-	5
kemi	4	5
biologi	5	5
samfundsfag	5	5
musik	5	5
engelsk	-	5
tysk	-	5
fransk	-	5
russisk	-	5
spansk	-	5

^{x)} desuden tilbydes matematik som to-årigt højniveau-fag med 5 timer i 2.g og 5 timer i 3.g.

Valgfagene består af fag på *højt niveau* - det vil sige fag, der strækker sig over mindst 2 år eller bygger videre på et 2-årigt obligatorisk fag - og fag på *mellemniveau*.

Som fag på *mellemniveau* med 4 ugentlige timer i 2.g eller 3.g tilbydes:

Billedkunst, biologi, datalogi, design, erhvervsøkonomi, filosofi, geografi, idræt, kemi, latin, matematik, musik, psykologi og samfundsfag.

Valg af fag: I 1.g vælges sprog. I 2.g vælges ét fag og i 3.g skal man have 3 valgfag.

Alle elever skal vælge mindst to fag på højt niveau.

Sproglige skal vælge mindst et sprog på højt niveau.

Matematikere skal vælge mindst et af fagene matematik, fysik, kemi, biologi, samfundsfag eller musik på højt niveau. Elever på matematisk linie, der vælger samfundsfag eller musik på højt niveau skal yderligere vælge mindst ét af fagene matematik på højt niveau, fysik på højt niveau, biologi på mellemniveau, geografi på mellemniveau eller kemi på mellemniveau.

Sproglige kan vælge både græsk og latin på højt niveau i 2.g. I dette tilfælde fravælges et af de øvrige sprog.

Der er mange muligheder for at kombinere fag. Man kan vælge tre naturvidenskabelige fag, man kan vælge tre sprog i 3.g eller man kan kombinere sprog, naturvidenskab, samfundsfag og musik.

Nogle hold vil bestå af både sproglige og matematiske elever, andre hold alene af sproglige eller matematikere.

Skolen kan ikke garantere, at der oprettes hold i alle tilbudte fag, men vil søge at opfylde elevønsker bedst muligt og tage særligt hensyn til højniveauafg.

Julelegater 1997

Moltkes legat

Morten Ib Nielsen, 1.x

P. Schmitz og hustrus legat

Søren Linding Urup, 2.b

Lektor C. Amorsens legat

Bo Haahr Østergaard, 1.y

Øllgårds legat

Iben Berg Poulsen, 2.x

Nis Nissens legat

Kartrine Roschmann, 1.b

Jennifer DeAnn Haldemann, 1.u

Alex Bjergbæk, 2.c

Dorthe Nielsen, 3.b

Rikke Jamborg Jessen, 3.x

Stipendiefonden

Marlene Damgaard Nielsen, 1.c

Henrik Juhl Madsen, 2.

Nanna Drewsen, 2.y

Lotte Gram, 3.c

Morten Henriksen, 3.y

Maren Graafod's legat

Mariko Maeda, 1.a

Lars Hansen, 1.z

Jacob Vindbjerg Nissen, 2.z

Trine Gammelgaard, 3.a

Christina Davidsen, 3.z

Sidste nyt fra billedkunst.

Sommerlegater 1998

Thorsens legat

Astrid Steffensen, 3.y

Rasmus Heide, 3.b

Jubilæumslegat

Uffe Lund, 1.u

Louise Ellegaard, 1.x

Trine Ryttersgaard, 1.y

Georg Bach Jensen, 1.z

Gitte Pedersen, 2.z

Bjarke Nielsen, 2.y

Kathrine Lykkegaard Andersen, 2x

Thomas Ostermann Hansen, 2.c

Tina Christensen, 2.b

David Folkman Drost, 2.a

Marianne Friis Kristiansen, 3.b

Rikke Jamborg Jessen, 3.x

Morten Bern, 3.x

Brock Iversen og Jens Thue Jensens legat

Peter Søndergaard, 3.z

Haunstrup Andresens legat, Ellen Reinckes legat og Søløjtnant Grønbæks mindelegat

Niels Lyhne Løkkegaard, 3.z

Sechers legat

Solveig Pedersen, 3.c

Greisens mindelegat

Esben Lydiksen, 3.c

Jens Chr. Petersens legat

Morten Henriksen, 3.y

Moltkes legat

Maria Hartmann, 1.a

Ripensersamfundets legat

Katrine Seier Skaastrup, 3.a

Sydbanks legat

Anne Sandberg Andersen, 3.x

Frøs Herreds Sparekasses legat

Kirstine Haase, 3.x

Trine Gammelgaard, 3.a

Rune Jensen, 3.a

Rasmus Bjørnholt Fønss, 3.a

Jyske Banks legat

Trine Rindsig Laursen, 3.b

Den Danske Banks legat

Lisbeth Rosendahl Schmidt, 3.b

Unibanks legat

Gitte Nielsen, 3.c

Cecilie Wehner, 3.y

BG Banks legat

Christina Davidsen, 3.z

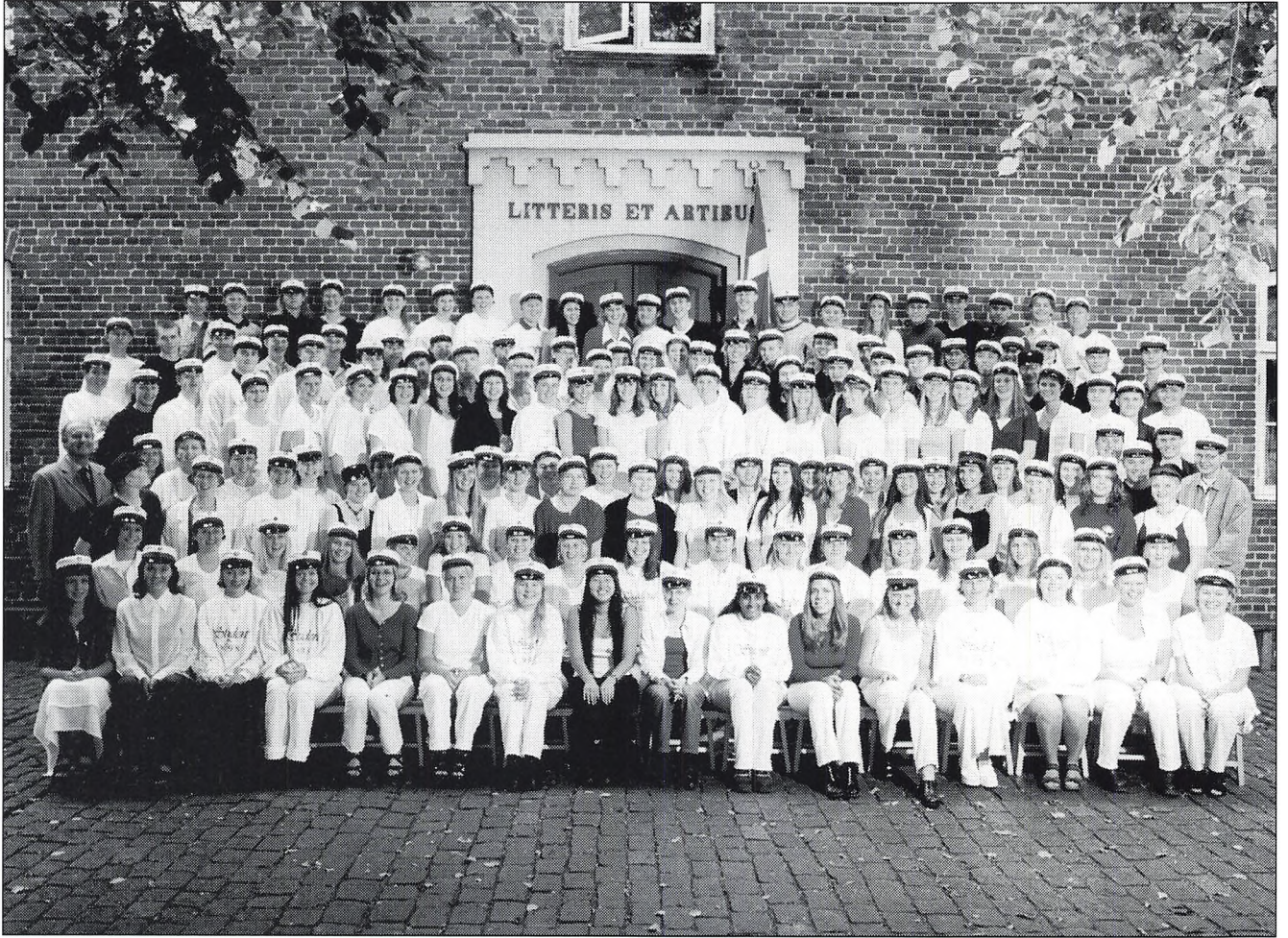
Kenji Maeda, 3.x

Ribe Byråds legat

Karen Leimand, 1.b

Mette Louise Hadrup, 1.c

Studenter 1998

3a:

Line Woldsted Andersen, Lene Birkelund, Helle Kruse Christensen, Lene Braas Daugaard, Tina Eliassen, Maria Frisk, Rasmus Bjørnholt Fønss, Trine Gammelgaard, Tina Hamann, Morten Jensen, Rune Jensen, Stine Jørgensen, Kirsten Kallehauge, Maiken Buur Pedersen, Tanja Paik Pedersen, Hanne Bjørnstad Platz, Christian Potter, Christian Regel, Jacob Regel, Anne Færch Simonsen, Kathrine Seier Skaastrup, Kenneth Toustrup, Edith Lund Øverup.

3b:

Anne Marie Andersen, Anette Andreasen, Louise Lykke Brix, Lene Huusmann Christensen, Rasmus Heide, Malene Hellesøe-Poulsen, Anders Munk Jensen, Iben Jensen, Jeppe Eg Jensen, Christine Toft Kristensen, Marianne Friis Kristiansen, Trine Rindsig Laursen, Trine Mauritzen, Dorthe Nielsen, Marianne Gry Nielsen, Marianne Thorø Nielsen, Heidi Pedersen, Marie Præstiin, Tommy Jensen Riis, Lisbeth Rosendahl Schmidt, Heidi Julius Schnoor, Winnie Gram Sørensen, Sara Dommerby Toft.

3c:

Camilla Kruse Andersen, Lene Ladefoged Andersen, Mette Høeg Andersen, Bo Løyché Bonde, Jonas Børsting, Lene Falby Erichsen, Mikkel Faurholt, Lotte Gram, Dorthe Eg Hansen, Hanne Munk Hansen, Tanja Høegh, Christina Jacobsen, Claus Thy Jensen, Uffe Laustsen Jensen, Susanne Kristensen, Birgitte Lauritsen, Esben Lydixen, Gitte Nielsen, Luise Nielsen, Birgitte Nissen, Solveig Pedersen, Charlotte Rudiengård Rasmussen, Lene Holst Schmidt, Janni Simonsen, Kristina Wind.

3x:

Kim Tae Ho Allerslev, Anne Sandberg Andersen, Rosa Skov Andreasen, Andres Bastholm, Morten Bern, Anne-Katrine Bonde, Heidi Bruun, Anne-Mette Gammelgaard, Christina Poulsen Grann, Kirstine Haase, Jens Oster Hansen, Thomas Hansen, Rasmus Hessellund, Rikke Jamborg Jessen, Christina Riis Jørgensen, Kasper Cramon Jørgensen, Jette Karstoft, Signe Tønder Linnet, Fredrik Huitfeldt Madsen, Kenji Maeda, Lone Nørskov Nielsen, Kristian Puggaard, Jane Sørensen, Jens Laurids Sørensen, Jakob Paarup Thomsen, Maiken Wolderslund, Maria Weber Øtoft.

3y:

Lars Christiansen, Mette Christiansen, Rasmus Stenov Elmstrøm, Maria Eskildsen, Anne Slot Frandsen, Lene Havgaard, Morten Henriksen, Henrik Hermann, Niels Jepsen, John Nyboe Karstensen, Heidi Knudsen, Iben Sehested Krogh, Karina Lund, Bente Junker Madsen, Viggo Mougård Mauritzen, Henrik Gilbjerg Nielsen, Jannie Nielsen, Maria Nielsen, Henriette la Cour Pedersen, Pernille Sejer, Astrid Steffensen, Robert Kjærside Storm, Karina Søgaard, Torben Sørensen, Cecilie Wehner, Martin Østergaard.

3z:

Anja Andersen, Kira Andersen, Carina Bak, Arne Bock, Tanja Bundesen, Katrine Damkjær, Christina Maria Davidsen, Luise Duhn, Carsten Gram Hansen, Jeppe Hansen, Lisa Husted, Allan Kjærgaard Jensen, Carsten Jensen, Ditte Lundgaard, Niels Lyhne Løkkegaard, Karina Marie Madsen, Carsten Suh Meier, Anders Tolsgård Nielsen, Betina Oster, Signe Stougård Pedersen, Tue Hvass Petersen, Jonas Sivertsen, Martin Svendsen, Peter Søndergaard, Trine Tiedemann, Søren Windeballe.

Ripensersamfundet

Ribe Katedralskole er et moderne og succesfuldt gymnasium. Dens mange elever, deres mange valgmuligheder og de mange aktiviteter er et klart bevis.

Men skolen er mere end 850 år gammel, og for 200 år siden ikke blot et gymnasium blandt andre, men et intellektuelt centrum i det jyske. Både bygninger og traditioner vidner om denne historiske dimension.

Sammen med det omgivende landskab udgør alt dette en særpræget ramme omkring de tre gymnasieår, hvor man ser så mange ting for første gang.

Ripensersamfundet er en forening med det ydmyge formål at holde sammen på kammeraterne - når de efter eksamen spredes for alle vinde.

Nostalgi er noget, der er oppe i tiden, men Ripensersamfundet er ikke noget modefænomen. Foreningen er stiftet i 1912.

Bestyrelsen prøver - med god hjælp fra klassernes kontaktpersoner - at holde styr på adresser og telefonnumre på alle, der har gået på skolen. Resultatet kan læses i et særnummer af foreningens medlemsblad - Jubilar-Service - således at kammeraterne fra de jubilerende årgange kan kontakte hinanden og mødes i forbindelse med skolens translokation. Mange årgange benytter denne lejlighed til at se hinanden igen, og små 50% af alle tidligere elever er medlemmer af foreningen.

Ved translokationen uddeler foreningen et legat på - for tiden - kr. 5.000 til en student, der har

været en god elev, og som har betydet noget for fællesskab og kammeratskab. Endvidere bestyrer Ripensersamfundet "Lauridsen legat", der årligt uddeler ca. kr. 40.000 til - som det hedder i fundatsen - "fattige men flittige elever fra Ribe Katedralskole".

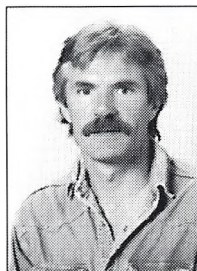
Ripensersamfundet nyder godt af et positivt forhold til skolen. Det er utroligt vigtigt for os - og vi takker for det. Vi er selvfølgelig også afhængige af nye medlemmer. Og der er vi fortrøstningsfulde. Måske er Ripensersamfundet ikke det første man tænker på efter eksamen - men så kommer det ofte senere.

Bestyrelsen

Johannes Jensen, Kirsten Grünfeld, Gregers Jæger, Ole Marker, Kirstine Nørr, Jørgen Kellermann, Dorte Lund, Poul Noer.

Skolens ansatte

Jacob Bastholm
Lektor
historie, geografi, studievejleder
Bløkvej 2E, Lustrup, 6760 Ribe
75 42 07 08

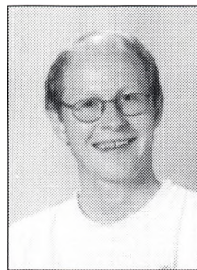
Hanne Aagaard
Lektor
fransk, engelsk
Vibevænget 1, 6760 Ribe
75 42 30 92

Kirsten Beck
Lektor
engelsk, dansk
Hans Jacobsvej 49, 6760 Ribe
75 41 07 01

Elisabeth Abrahamsen
Lektor
historie, engelsk, studievejleder
formand for Pædagogisk Råd
Grøvlingetoften 15, 6760 Ribe
75 44 52 84

Poul René Bertelsen
Adjunkt
fysik, matematik, naturfag, filosofi
Engdraget 16, 6760 Ribe
75 41 01 72

Bente Ramskov Andersen
Adjunkt
fysik, matematik
Sønderportsgade 20 A, 1.tv., 6760 Ribe
75 41 18 16

Jonna Øllgaard Bloch
Sekretær
Søndergade 14, 6690 Gørding
75 17 86 21

Birgit Bro
Lektor
biologi, kemi, inspektor
Nattergalevænget 4, 6760 Ribe
75 42 45 20

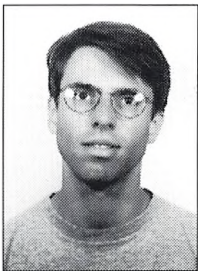
Bodil Honoré Eriksen
Adjunkt
kemi, fysik, naturfag
Møllevvej 10, 6800 Varde
75 21 10 63

Per Bøgeholdt
Lektor
fysik, kemi, naturfag, datalogi, datavejleder
Daneng 7, Ø.Vedsted, 6760 Ribe
75 42 22 28

Lis Annie Gjørup
Adjunkt
musik, fransk, billedkunst
Sct. Laurentigade 4, 6760 Ribe
75 41 04 91

Niels Dohn
Adjunkt
biologi, idræt
Blokvej 2P, Lustrup, 6760 Ribe
75 42 50 00

Anne Granum-Jensen
Adjunkt
græsk, oldtidskundskab, matematik
Grøndalsvej 18, 6000 Kolding
75 53 05 89

Stefan Emkjær
Årsvikar
historie/dansk
Peder Dovns Slippe 14, st. th.,
6760 Ribe
75 41 01 40

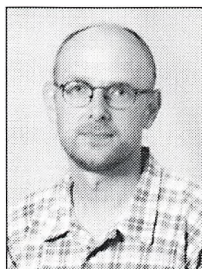
Dorte Simonsen Gunge
Adjunkt
dansk, musik
Tangevej 71, 6760 Ribe
75 42 00 62

Anders Gøttsche
Adjunkt
matematik, fysik
Grønnegade 23, 1., 6760 Ribe
75 42 53 56

Søren Hansen
Lektor
matematik, fysik, kemi, naturfag, inspektør
Tangevej 92 A, 6760 Ribe
75 42 21 26

Jørgen Baungaard Hansen
Lektor
biologi, studievejleder, tillidsrepræsentant
Tangevej 47, 6760 Ribe
75 42 40 91

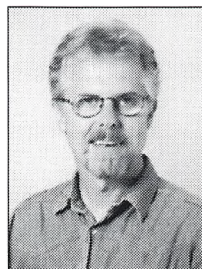
Allan Hegelund
Årsvikar
Sdr. Farupvej 16 C, 6760 Ribe
Biologi
Tlf. 86 82 79 12

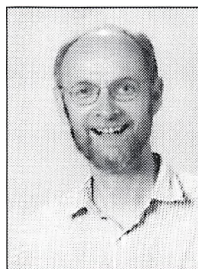
Jørgen Olaf Hansen
Lektor
fysik, matematik, naturfag, datavejleder
Tørresager 13, 6760 Ribe
75 42 19 71

Morten Høyrup
Adjunkt
fysik, matematik
Stenbogade 1, 2.tv., 6760 Ribe
75 41 13 05

Steen Hansen
Lektor
musik, tysk
Sønderportsgade 13. 1., 6760 Ribe
75 42 24 27

Lars Ilsøe
Lektor
dansk, tysk, bibliotekar
Tangevej 49, 6760 Ribe
75 42 38 05

Paul Janic
Lektor
tysk, dansk
Midtfenner 9, 6760 Ribe
75 42 33 68

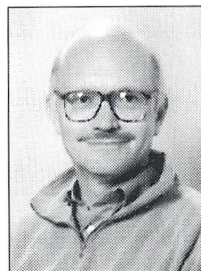
Inga Johansen
Rengøringsassistent
Tørresager 16, Ø. Vedsted
6760 Ribe
75 42 04 71

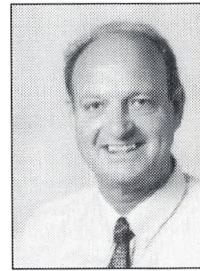
Ole Hedegaard Jensen
Adjunkt
dansk, samfundsfag
Midtfenner 10, 6760 Ribe
75 42 28 66

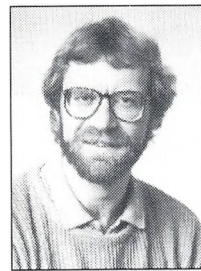
Benni Johanson
Adjunkt
engelsk, idræt
Skibbroen 31, 3.th., 6760 Ribe
75 42 52 00

Hans Staunstrup Jeppesen
Lektor
engelsk, billedkunst, design
Overdammen 5, lejl. B, 6760 Ribe
75 42 18 77

Bent Karsdal
Rektor
historie, samfundsfag
Tangevej 9, 6760 Ribe
75 41 03 33

Carl Christian Jespersen
Adjunkt
samfundsfag, dansk, erhvervsøkonomi
Daneng 10, Ø. Vedsted, 6760 Ribe
75 42 47 55

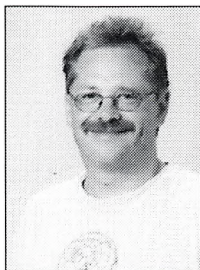
Kirsten Kirkelund
Adjunkt
fransk, idræt, spansk
Finsensvej 30, 6760 Ribe
75 41 06 24

Camilla D. Larsen
Adjunkt
matematik, musik
Sønder Farupvej 55 A, 6760 Ribe
75 44 67 07

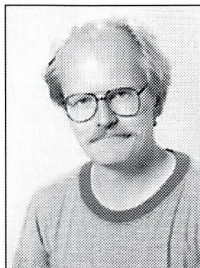
Dorte Stig Madsen
Lektor
fransk, russisk, spansk
Damvej 4, 6760 Ribe
75 41 03 49

Finn Nørgaard Laursen
Adjunkt
historie, idræt
Lundgaardsvej 41, 6760 Ribe
75 42 12 70

Jimmy Mangelsen
Årsvikar
geografi, religion
Lustrupvej 26, 6760 Ribe
75 42 22 35

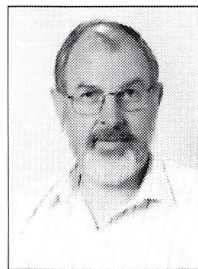
Simon Laursen
Adjunkt
latin, græsk, oldtidskundskab
Heimdalsvej 31, 6000 Kolding
75 53 22 53

Nina Berg Mikkelsen
Årsvikar
dansk, filosofi
Grønnegade 23, 1., 6760 Ribe
75 42 53 56

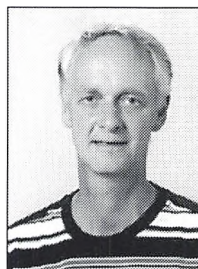
Gunnar Adolf Lundsgaard
Adjunkt
religion, dansk
Kongevej 59, 6100 Haderslev
74 53 57 00

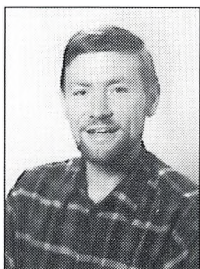
Bent Bækgaard Mortensen
Lektor
russisk, latin, oldtidskundskab, dansk
Nattergalevænget 4, 6760 Ribe
75 42 45 20

Gitte Møller
Adjunkt
engelsk, idræt
Sct. Laurentiigade 3, 6760 Ribe
75 42 44 62

Hans Chr. Rasmussen
Lektor
matematik
Engdraget 55, Ø.Vedsted, 6760 Ribe
75 42 16 19

Henning Skov Nielsen
Pedel
Puggårdsgade 20, 6760 Ribe
75 42 36 41

Pia Rusborg
Adjunkt
engelsk, psykologi
Grønnegade 22 st., 6760 Ribe
75 41 13 49

Anna Margrethe Paludan
Lektor
historie, dansk
Lustrupvej 16, 6760 Ribe
75 42 26 09

Trine Ryhave
Adjunkt
religion, historie
Bellisvej 3, 6760 Ribe
75 41 18 38

Lise Vind Petersen
Adjunkt
dansk, oldtidskundskab
Midtfenner 10, 6760 Ribe
75 42 28 66

Finn Steiness
Pedelmedhjælper
Hundegade 1, 6760 Ribe
75 42 40 77

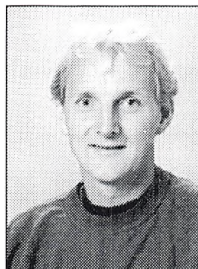
Susanne Stender
Adjunkt
idræt, matematik
Ribevej 78, Sdr. Hygum, 6630 Rødding
74 84 54 12

Mette M. Sørensen
Sekretær
Sennepsmarken 33, 6771 Gredstedbro
Tlf. 75 43 11 90

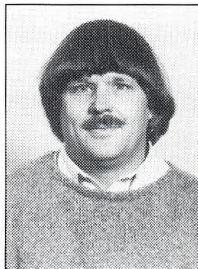
Anne Marie Strøm
Lektor
tysk, idræt
Tørresager 4, 6760 Ribe
75 42 24 89

Hans Taumann
Timelærer
idræt
Sviegade 2 C. 1., 6760 Ribe
75 42 38 67

Anne Sønderup
Adjunkt
matematik, kemi
Dr. Dagmarsvej 8A, st., 6760 Ribe
75 42 54 25

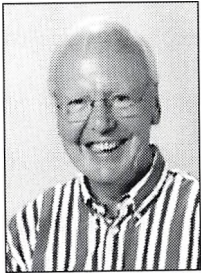
Ejner Vilstrup
Lektor
historie, tysk
Grævlingetoften 15, 6760 Ribe
75 44 52 84

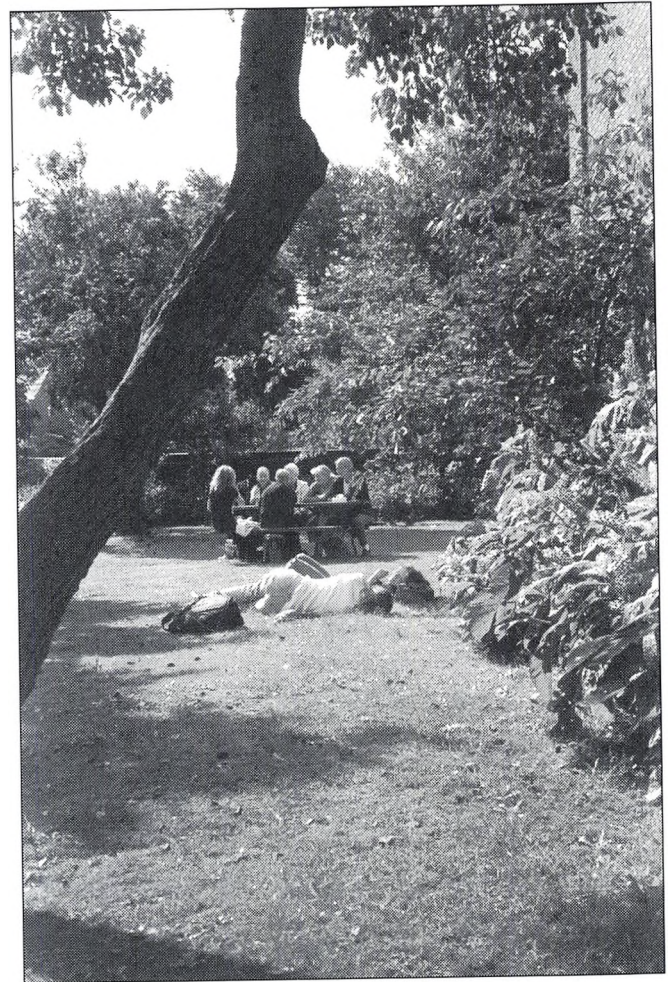
Lene Sørensen
Adjunkt
fransk, engelsk
Bredkjærtoft 15, Hviding, 6760 Ribe
75 44 58 50

Annette Vind
Ledende inspektør
latin, græsk, oldtidskundskab, dansk
Bordingsvej 9, 6760 Ribe
75 42 13 67

Jens Vind
Studielektor
latin, græsk, oldtidskundskab, religion
Bordingsvej 9, 6760 Ribe
75 42 13 67

Bestyrelsen

Bestyrelsen for Ribe Katedralskole fastlægger skolens budget, udbud af valgfag og ferieplan. Desuden varetages skole- og hjemssamarbejde af bestyrelsen. Der holdes 3 møder om året.

Bestyrelsen har følgende sammensætning:

Henrik Præstholm, formand, valgt af forældrene

Antoni Stenger, næstformand, valgt af forældrene

Anna Didde Hill, suppl., valgt af forældrene

Johan Poulsen, suppl., valgt af forældrene

Hans Brun Hansen, Ribe Amt

Tage Rosenstand, Ribe Kommune

Bjarke Thomassen, Kommuneforeningen i Ribe Amt

Helge Jensen, Skærbæk Kommune

Anders V. Mikkelsen, Ungdomsvejledningen

Elisabeth Abrahamsen, valgt af lærerne

Jørgen Baungaard Hansen, valgt af lærerne

Kåre Vind Jensen, 3b, valgt af eleverne

Knud Erik Christensen, 3x, valgt af eleverne

Pedel Henning Skov Nielsen, valgt af tekn.-adm. pers.

Bent Karsdal, tilforordnet

Personalia

Ved afslutningen af skoleåret 1997/98 tog Inger Marie Dahl sin afsked som lærer ved Ribe Katedralskole. Inger Marie Dahl har været ansat 36 år i gymnasiet, heraf langt de fleste ved Ribe Katedralskole. Skolen vil gerne sige tak til Inger Marie Dahl for hendes store indsats i de mange år - først og fremmest i undervisningen i engelsk og religion, men også for interessen for at knytte kontakter til skoler i England og Skotland. En særlig tak for interessen for den enkelte elev og for de mange bidrag til skolens sociale liv. På lærerværelset kender vi Inger Marie Dahls sange. På skolen kender alle Inger Marie Dahls deltagelse i lejrskoler og studierejser og ikke mindst arbejdet ved opsætningen af skolekomedier.

Også studielektor Poul Arndal er gået på pension ved skoleårets slutning. Poul Arndal har været ansat ved Ribe Katedralskole i over 34 år. I en del af tiden har Poul Arndal været ansat som ministeriets fagkonsulent i engelsk. Ribe Katedralskole vil gerne sige tak for Poul Arndals virke i de mange år til gavn for gymnasiet og for denne skole i særdeleshed. Poul Arndal har i en årrække bidraget afgørende til at tegne engelskfaget. Det takker skolen for samt for en omhyggelig og kompetent varetagelse af de opgaver, der følger af hvervet som studielektor. Det har for eksempel gjaldt introduktion af nye elever, ledelse af kursus for lærerkandidater og hvervet som klasselærer for skolens mange udvekslingsstudenter.

Ribe Katedralskole ønsker både Inger Marie Dahl og Poul Arndal mange gode år.

Skolen takker også Stig Poulsen for 5 års virke ved Ribe Katedralskole. Stig Poulsen har fået stilling i Ribe Amt inden for sit speciale, geofysik. Skolen takker for engagementet i naturvidenskab og i edb-udviklingen og ønsker held og lykke i Ribe Amt.

Ribe Katedralskole ønsker også Hanne Bergholt held og lykke som skolesekretær ved Gram Skole og takker for de 2 år, hun har været her. Endelig ønsker skolen Mette Holm og Helga Lund Falkesgaard held og lykke deres i nye stillinger i henholdsvis Esbjerg og Sorø.

Pr. 1. august 1998 har skolen ansat 3 nye lærere i faste stillinger: Camilla Larsen i fagene musik og matematik, Anders Gøttsche i fagene fysik og matematik og Anne Sønderup i fagene matematik og kemi. Pr. samme dato er følgende ansat som årsvikarer: Jimmy Mangelsen i fagene geografi og religion, Stefan Emkjær i fagene historie og dansk og Allan Hegelund i faget biologi.

Pr. 1. oktober 1998 har skolen fået ny sekretær, Mette Mauritzen Sørensen, Gredstedbro. Mette Mauritzen Sørensen kommer til skolen med en baggrund fra blandt andet løn- og personaleafdelingen i Ribe Amt og senest en bogholderstilling i et elektrikerfirma.

Råd og udvalg

Pædagogisk råd

Elisabeth Abarahamsen, formand
Jørgen B. Hansen, næstformand
Ole Hedegaard Jensen, sekretær

Økonomiudvalg

Christian Jespersen
Lise Vind Petersen
Bent Karsdal
Finn N. Laursen
Jørgen Oluf Hansen
Birgit Bro

Fællesudvalg

Bente Ramskov Andersen
Benni Johansen
Bent Mortensen
Birgit Bro

Støttefondsudvalg

Bent Mortensen
Lene Sørensen
Hans Chr. Rasmussen

Legatudvalg

Lars Ilsøe
Pia Rusborg
Anne Marie Strøm
Bent Karsdal
Gitte Møller
Lene Sørensen
Finn N. Laursen

Introudvalg

Elisabeth Abrahamsen
Jacob Bastholm
Birgit Bro

Udviklingsudvalg

Elisabeth Abrahamsen
Jacob Bastholm
Bent Karsdal
Dorte Stig Madsen
Simon Laursen
Annette Vind

Bygningsudvalg

Trine Ryhave
Kirsten Kirkelund
Bent Karsdal
Birgit Bro
Henning Skov Nielsen
Per Bøgeholdt

Edb-udvalg

Jørgen B. Hansen
Simon Laursen
Gunnar Lundsgaard
Søren Hansen

Kunstudvalg

Lis Gjørup
Niels Dohn
Trine Ryhave
Søren Hansen

Informationsudvalg

Anna M. Paludan
Ole Hedegaard Jensen
Jørgen B. Hansen
Annette Vind
Kirsten Beck
Morten Høyrup

Bestyrelsen

Elisabeth Abrahamsen
Jørgen B. Hansen
Bent Karsdal
Annette Vind

Redaktion

Kirsten Beck
Jørgen Baungaard Hansen
Morten Høyrup
Ole Hedegård Jensen
Anna Margrethe Paludan
Mette M. Sørensen
Annette Vind

Foto:

Arktisk Institut

Carl Rise Damkjær

Torkil Funder

Jørgen Baungaard Hansen

Asbjørn Laurbjerg 3.y

Bent Mortensen

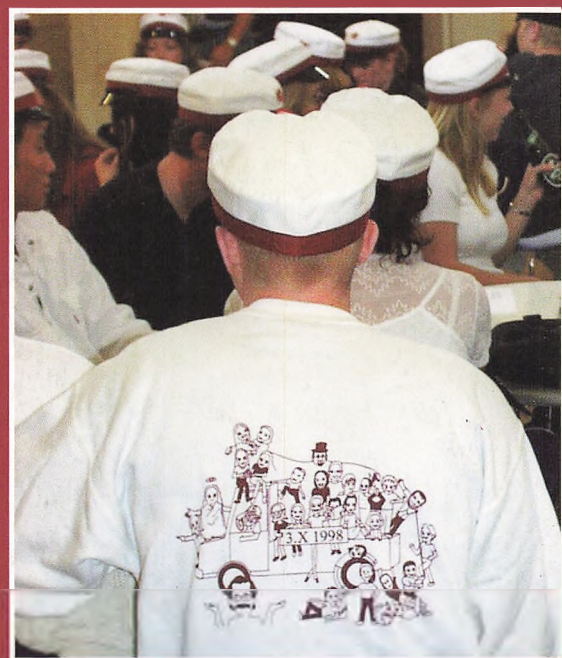
Ripensersamfundet

Trine Ryhave

Ole Videbæk

Produktion: Ribe Amt

ISBN: 87-7342-901-5

RIBE AMT